

El futur del periodisme

**WikiLeaks,
un principi**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Jamileth Vargas

**Colòmbia: un 99%
d'impunitat**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N235

29 de juny de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Sis mossos imputats per col·laborar amb 'narcos' investiguen el 15-M

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Felip Puig ordena identificacions i imputacions d'un nombre elevat de persones que el 15 de juny van participar al bloqueig simbòlic del Parlament de Catalunya

ROBERT BONET

La manifestació de Barcelona va aplegar diversos milers de persones i va finalitzar el recorregut amb la lectura d'un manifest a la plaça Sant Jaume

El moviment LGTB surt al carrer contra la discriminació

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

La revolta sexual surt als carrers L'arreu dels Països Catalans

per commemorar el 28 de juny. El moviment gai, lèsbic, trans i bise-

xual ha omplert l'arribada de l'estiu de xerrades i manifestacions

contra l'homofòbia, la transfòbia i la discriminació.

Les notícies més censurades de l'any

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

El Grup de Periodistes Ramon Barnils i l'observatori crític

dels mitjans Media.cat han elaborat el primer informe de les notícies més censurades als mitjans de comunicació catalans.

Entitats animalistes asseguren ser víctimes d'un muntatge policial

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

La policia espanyola deté dotze L'activistes animalistes sota càr-

recs d'associació il·lícita i els acusa d'alliberar 20.000 visons. Els animalistes diuen que l'operació és fruit de pressions del lobbie pel·leter.

El poble sirí lluita contra la dictadura dels Assad

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

, estirant del fil

PAÏSOS CATALANS · MEDIA.CAT IMPULSA UNA INICIATIVA PIONERA SOBRE OPACITAT INFORMATIVA

Dotze silencis per a 2010: quan la censura sovint és emmudir

L'Observatori Media.cat impulsat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils selecciona dotze temes incòmodes per presentar l'anuari 'Els silencis mediàtics de 2010'

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Media.cat, l'Observatori Crític dels Mitjans impulsat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils el 2009, va presentar l'anuari *Els silencis mediàtics de 2010* el dimarts 21 de juny a la seu del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Coordinat pel periodista de la casa Roger Palà, aquesta primera edició -"un assaig, una prova pilot"- és un recull dels dotze temes informatius que, a criteri del consell de redacció de Media.cat, van ser més silenciats, ocultats o tractats de forma deficitària durant l'any passat als Països Catalans.

CIE de la Zona Franca de Barcelona

Samarcich i Franco

La forma més efectiva de censurar és el silenci amb què la majoria de mitjans obvien determinades informacions

Segons Palà, els temes més omesos de l'agenda mediàtica requereixen d'un ull crític per analitzar i monitoritzar els silencis més espessos de l'any 2010 a l'espai comunicatiu català. Un silenci que pren diverses formes -de l'omissió a passar de puntetes, de fer-se l'orni o bandejar aspectes claus o fins la sovintejada rutina de no aprofundir- i que copsa una nova censura moderna. Una censura que, controlant i mutilant la llibertat d'expressió, s'allunya de les formes clàssiques de coerció estatal o econòmica i pren formes menys òbvies i més sibil·lines. Pel coordinador de l'anuari, el primer censor és, avui, "el propi periodista" i la forma més efectiva de censurar és "el silenci amb què la majoria de mitjans obvien determinades informacions incòmodes o les parcialitzen i esbiaixen".

Projecte Censored: des de 1978

A tal efecte, Roger Palà empra la definició de censura moderna emprada pel Carl Jensen, professor de la Universitat de Sonoma als EUA: "La constant i sofisticada manipulació de la realitat per part dels mitjans de comunicació de masses es basa en la

Manifestació feixista celebrada a Barcelona el 12 d'octubre de 2010

no inclusió intencional de determinades notícies o part de determinades notícies". No endebades, Jensen és un dels impulsors del consolidat Projecte Censored, nascut el 1978. Una experiència que treballa a partir de la cooperació entre estudiants de comunicació i mitjans independents per analitzar les mordasses informatives, els murs periodístics i les barreres comunicatives. Inspirats en aquest, Media.cat ha valorat que els dotze temes més silenciats de l'any passat, sobre els quals els mitjans "no van saber o no van voler informar" tot i que existien fonts informatives de qualitat, són els següents:

1. Un mort, quatre pallisses i cap judici

Denúncia de la violència institucional contra les persones migrants pobres als centres d'internaments d'estrangers de la Zona Franca i València, a partir de la mort del jove de

nacionalitat marroquina M.A., de 22 anys, el maig de 2010. La denúncia d'ONG i familiars deconstrueix una versió oficial plena de dubtes i s'endinsa en les condicions de reclusió de les presons administratives per a migrants pobres.

La implicació de la família reial en el cas 'Palma Arena' només s'ha cobert amb notícies breus

2. Silencis incòmodes a Al-Aaiun

La repressió contra la resistència civil sahrauí al Campament de la Llibertat, el novembre passat, va ser coberta àmpliament, però pocs mitjans van voler aprofundir en els inte-

Manifestació de suport a Núria Pórtulas

ressos econòmics d'empreses catalanes i espanyoles. Empreses que exploten il·legalment els recursos del Sàhara Occidental, com l'envasadora sahrauí. La venda espanyola de FMC Foret que, amb seu a Sant Cugat del Vallès, es lucra amb l'exportació anual de 500.000 tones de fofats sahrauís. La venda espanyola d'armes també hi surt denunciada.

3. Els borbons, al cas 'Palma Arena'

En plena metastasi de la dècada de la corrupció, el gran tabú informatiu del regne d'Espanya -la monarquia- va tornar a gaudir del privilegi de la cortina de fum i l'apagada informativa. A penes uns breus per explicar que la família reial està directament implicada en el cas *Palma Arena* de les Illes Balears, un dels majors escàndols recents. El gendre del rei, Iñaki Urdangarin, és investigat per una subvenció injustificada d'1,2 milions d'euros a l'Institut Nóos, que presidia.

4. Catalunya, un país de peatges

Anàlisi econòmica del negoci de l'insostenible model viari català, controlat en règim de monopoli per Aertis -un gegant mundial de l'explotació de rutes de pagament directament vinculat a La Caixa i ACS- i que esdevé un nou greuge comparatiu d'ascendència centralista. Catalunya concentra el 49% dels peatges de pagament de tot l'Estat, tot i que els ingressos acumulats per les concessionàries estan amortitzats fa anys i superen amb escreix els seus costos de construcció.

5. Samaranch: l'etern franquista

La mort, l'abril de 2010, del president honorífic del Comitè Olímpic Internacional Juan Antonio Samaranch va ser coberta amb una deliberada ommissió del seu passat franquista, dels escàndols de corrupció i dopatge que va protagonitzar i de la cara més fosca del *pare* de l'olimpisme mundial, esdevingut avui ne-

> **La propaganda és, en democràcia, el que és la porra en la dictadura, escrivia Noam Chomsky. Amb fins idèntics: el control de l'opinió pública i de l'opinió publicada. Amb aquest rerefons i fent un exercici d'autocrítica periodística des del propi periodisme, el Grup de Periodistes Ramon Barnils va presentar, la setmana passada, l'Anuari Media.Cat, un pols analític sobre la censura a casa nostra. I en un document que apel·la a la responsabilitat social, el relat compromès i el rigor informatiu per fomentar que, allà on hi hagi silencis, hi hagi periodisme.**

, estirant del fil

goc multinacional. Contra l'amnèsia i l'oblit, el reportatge recorre la trajectòria d'un líder que es proclamava "100% franquista".

6. L'anomalia hipotecària

Entre 2007 i 2010, 109.754 famílies dels Països Catalans van patir una execució hipotecària que els deixava a les portes de quedar-se sense casa. I amb l'obligació de continuar pagant la hipoteca fins al final. És el particular model hispànic de frau immobiliari massiu, que ja afecta milers de persones. Una realitat que no es va traduir en cap gran notícia. El reportatge també aborda la figura de la dació en pagament, present a molts països de la UE, i la desobediència civil que creix al territori per evitar més desnonaments.

7. La impunitat ultra que no cessa

Minimitzar la violència ultradretana ha esdevingut, des de les becerols de la transició, un clàssic desinformatiu. L'Informe Raxen 2010 va documentar, l'any passat, fins a 80 agressions racistes, feixistes o espanyolistes al País Valencià, que encapçala el rànquing dels atacs violents. Contra casals Jaume I, mesquites o la pròpia universitat. El delegat del govern socialista, Ricardo Peralta, va arribar a ubicar els atacs "dins la normalitat democràtica", per referir-se a una violència que, en democràcia, ha comès més de 100 assassinats.

8. Banca SA: dobles comptabilitats tafureres

Anàlisi dels comptes d'explotació de la banca espanyola des que va començar la crisi, la tardor de 2007. 66.111 milions en beneficis nets acumulats, que contrasten directament amb la pitjor retallada antisocial des de la fi de la dictadura: 50.000 milions per al període 2010-2013. L'anàlisi no deixa de recordar els 72 milions d'euros nets guanyats per la banca per fer d'intermediària en l'emissió de bons de deute de la Generalitat. En el país del 3%, la comissió bancària tributava el 3%.

9. Cas Núria Pórtulas: del càstig a l'absolució

La detenció, incommunicació i empresonament durant quatre mesos de l'activista gironina Núria Pórtulas, el febrer de 2007, va cloure, finalment, l'11 de juny de 2010, amb una absolució categòrica. El Tribunal Suprem va decretar la lliure absolució i va determinar que la jove no havia col·laborat amb cap banda armada. La sentència és una esmena a la totalitat a tota la causa i al *modus operandi* de la Divisió d'Informació dels Mossos d'Esquadra i al *via crucis* sofert per l'activista lliibertaria. La magnitud de les portades del dia de la detenció van contrastar amb el breu lacònic que notificava l'absolució.

10. Andorra: paradís fiscal català

Denúncia de les maniobres dilatòries que manté Andorra en les seves negociacions amb la UE per mantenir el secret bancari i protegir el frau i l'evasió fiscal. Tot i que recentment ha sortit de la llista dels principals paradisos fiscals, manté les pràctiques d'*offshoring*, que faciliten la corrupció a gran escala i protegeixen règims dictatorials. La denúncia constant feta per ATTAC Andorra, en un país on bona part de les llibertats civils són inexistentes, va dur a la seva dissolució després de la persecució decretada per la justícia andorrana.

11. Quan l'alarma és l'estat d'alarma

El desembre de 2010, el primer estat d'alarma de la democràcia, un recurs excepcional en el cos jurídic legal, va dur a la militarització dels controladors i al processament de civils en base a l'aplicació del Codi Penal Militar sota l'acusació de sedició. "Indigne d'un estat democràtic", segons la Coordinadora Europea de Controladors Aeri, el reportatge recull el qüestionament de juristes i sindicats respecte l'inquietant precedent que suposava recórrer a mesures d'excepció per garantir "el dret de volar" i posar fi al conflicte laboral dels controladors.

Els 'media' que tenen la seva seu a Catalunya continuen donant l'esquena al sud dels Països Catalans

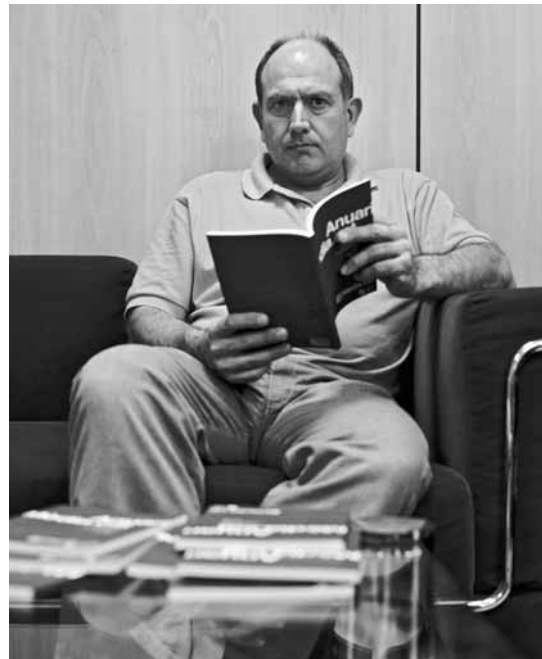
12. País Valencià: consulta a les aules

La Plataforma per l'Ensenyament Públic va mobilitzar 47.000 persones, el 6 de maig de 2010, en el marc d'una consulta popular sobre la política educativa del govern valencià de Francisco Camps. A través de 342 centres educatius, a 81 municipis del País Valencià, un 96% dels sufragis va demanar canvis en la política educativa del conseller Font de Mora. El tractament dels mitjans va evidenciar el trencament que pateixen els Països Catalans, on els *media* de Catalunya continuen donant l'esquena al sud del país.

> On trobar-lo:

L'Anuari Media.cat *Els silencis informatius de 2010* es pot trobar en edició digital a la web www.media.cat i en format paper al Col·legi de Periodistes de Catalunya.

CATALUNYA · JOAN VILA, PRESIDENT DEL GRUP DE PERIODISTES RAMON BARNILS "Les notícies que afecten les estructures més profundes són les més silenciades"

ALBERT GARCIA

Periodista i professor, Joan Vila i Triadú és, des del juny de 2009, el president del Grup de Periodistes Ramon Barnils (GPRB), un grup que celebrarà el desè aniversari de la seva constitució el divendres 1 de juliol a Barcelona. Espai col·lectiu, l'entrevistem el penúltim dia de la seva presidència, que recaurà en un nou company el dimecres 29 de juny, després de l'assemblea general.

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Per què *Els silencis mediàtics de 2010*?

Com un pas més de la nostra tasca. Des de Media.cat, l'Observatori Crític dels Mitjans que vam impulsar el 2009, ja havíem publicat dotze informes monogràfics sobre cobertures informatives específiques, mig miler d'apunts breus i centenars d'enllaços cap a articles i reportatges sobre el rol dels *media*. L'Anuari, doncs, és concebut com un servei més: un document, amb voluntat de continuïtat i d'esdevenir anual, que reculli els temes silenciats o tractats més insuficientment. La idea original era oferir només una versió digital, però fruit del suport constant de la Fundació ESCACC i de la col·laboració, en aquesta edició, del Col·legi de Periodistes, també ha vist la llum en paper.

Per què creus que aquestes informacions es van silenciar o no es van tractar bé?

En termes generals, perquè tots elles són sobre temes incòmodes i remetent a les estructures més profundes de la nostra societat, les més silenciades. Incòmodes i polèmics per als que tenen una visió

immobilista i acomodada de la societat, és clar. Però aquesta és una dinàmica negativa que afecta totes les democràcies occidentals. Alguns pensen que és millor passar-hi ràpidament, de puntetes, sense aprofundir-hi gaire. Nosaltres no. Pensem en clau de qualitat, de rigor, de compromís.

Dotze temes escollits per un 2010 intens.

Sí. Tractats des de la informació pura i dura i, alhora, de forma amena i accessible. Perquè arribin d'una forma accessible i facilitin claus de comprensió. Elaborats quasi tots per membres del GPRB, alguns especialitzats en la matèria tractada, cal destacar que cada article va acompanyat d'una anàlisi crítica del tractament mediàtic rebut i de recursos bibliogràfics addicionals, per poder aprofundir-hi més.

I amb quins criteris va ser la tria?

La tria la vam fer al consell de redacció de Media.cat davant un primer llançat de fins a 80 temes. La selecció es va fer provant de consensuar quins havien estat els més ocultats i des d'una perspectiva de país, d'espai comunicatiu català. Personalment, de memòria, recordo alguns dels altres temes: el fetcretisme vers la salut del rei, el fet

de menystenir les raons de les protestes davant la visita del papa Benet VI, l'arraconament informatiu d'una experiència social reeixida com el segon Fòrum Social Català o l'homenatge encobert a Carrero Blanco dispensat per l'executiu basc, en el marc d'un acte de record a totes les víctimes d'ETA.

I la valoració?

Satisfets, però des de la modestia. Tenim referents i referències d'altres països, però no gosem comparar-nos ara per ara. Ha estat un primer pas, una petita aportació que esperem podem millorar any rere any. Un estri útil que volem que enriqueixi i que vagi paral·lel a la tasca que desenvolupa Media.cat com a observatori crític dels mitjans. Un portal conegut ara entre molts periodistes i actius del teixit associatiu i la societat civil, però que encara pot créixer molt en projecció social. Més encara quan el que defensa és la dignitat de la professió i quan és concebuda com una eina de transparència informativa i reflexió crítica, imprescindibles en tota democràcia.

Què amenaça, avui, la dignitat de la professió?

En primera instància, la crisi i la situació socioeconòmica, especialment greu en l'àmbit de la comunicació. Parlar de qualitat, de feina ben feta i de responsabilitat informativa enmig de la precarietat és molt complex. L'altre risc, segurament, és la celeritat dels nostres dies: la immediatesa o la rapidesa és una porta oberta a la poca profunditat. Hem de ser ràpids, és clar, però sense perdre rigor ni capacitat de contrastar ni deixar d'escoltar totes les veus. Cal no deixar-nos en cap. Cal no autocensurar-nos.

L'anuari arriba tot just amb el desè aniversari del GPRB. Quina lectura en fas?

Molt positiva. En retrospectiva, érem 30 periodistes el 2001, en un espai senzill i modest de trobada i debat. Avui, som més de 70, amb presència diària i permanent i havent-nos dotat d'estris sòlids. En un país amb més de 6.000 periodistes, cal dir-ho. Però més de 70 periodistes afins que ens afaïçonem el país, la professió i el compromís. Periodistes associats per a la defensa cabdal d'un periodisme honest, rigorós, d'investigació i de qualitat, que és a la base del periodisme que exercia Ramon Barnils. Des d'una defensa contundent que ens faci menys vulnerables i menys vulnerable el periodisme. Vindicant una pràctica professional més lliure, més autocrítica, menys rutinària i menys seguidista.

, impressions

Àlex Tisminetzky · Advocat laboralista del Col·lectiu Ronda
opinio@setmanaridirecta.info

Les mútues o la salut dels treballadors

Les dades ho ratifiquen, ningú ho discuteix, i als seus distingits representants se'ls veu ben orgullosos en difondre la notícia allà on arriben els seus molts recursos econòmics: les mútues d'accidents de treball aconsegueixen "importants reduccions de costos" en els processos de baixa mèdica laboral.

Sorprendentment, oh miracle, els treballadors que passen per les seves mans es recuperen molt abans que els que són seguits per metges de la Seguretat Social. Bé ho sap el flamant president de la CEOE (Confederació Espanyola d'Organitzacions Empresarials), Joan Rosell, que fa poques setmanes exigia al govern "introduir penalitzacions en la sanitat pública" als empleats per "reduir

Els metges ja no han de tenir com a objectiu curar el pacient, sinó augmentar la productivitat

despesa en matèria de baixes", doncs considera que els metges públics són "massa lents" en donar unes altes laborals, que en contrast surten rapidíssimes des de les seues de les mútues patronals.

Un nou miracle de l'economia de mercat que transforma la malaltia en salut? Tenen les mútues tecnologia punta en

JORDI BORRÀS

maquinària mèdica? Potser tenen en nòmina els millors especialistes? Són els metges de la sanitat pública uns mers incompetents? Són qüestions que es podria demanar un ingenu observador extern. Però la resposta no va per aquí, i la pot donar qualsevol treballador que hagi hagut de passar i viure les consultes d'a-

quests nous gestors patronals de la salut. La seva poció màgica és posar sempre i a ultrança per davant la "productivitat" i l'interès de l'empresari a la salut del pacient. Una pràctica que no respecta els processos de recuperació; però què importa aquest petit detall si aporta més i més beneficis.

La realitat ha superat la ficció, i en el nou món que ens auguren les polítiques de la dreta triomfant, els metges ja no han de tenir com a objectiu curar el pacient, sinó augmentar la productivitat. El nou personal sanitari no serien els respectats agents de la salut i del progrés d'abans, sinó els nous col·laboradors de la sempre present competitivitat, pel bé de l'alça de les accions.

L'índex de baixes a l'Estat espanyol és inferior a l'Europeu, però els treballadors continuen amb la dèria d'emmalaltir

La Patronal s'esmerça en posar sobre la taula les seves propostes. Si aquestes mútues són tan "eficients" i miraculosament sanen treballadors a ritme desenfrenat, no haurien de gestionar no només les baixes per accident de treball, sinó també les baixes laborals de malalties comunes? Els diferents governs no s'ho han pensat dos cops, i el resultat és al BOE des de 1994 i no para de créixer exponencialment. Actualment, més de la meitat de la població laboral de l'Estat espanyol està cobert en malalties comunes per les mútues patronals, xifra que ens auguren que no parà de créixer. Podran acabar les mútues amb els ganduls treballadors que no paren d'agafar baixes? Ara, per una grip o la

varicel·la, ara, per trencar-se un peu i després ves a saber perquè, es pregunten els tècnics del Ministeri.

Des dels governs s'ha intentat tot contra aquests desagrats empleats amb ansies d'emmalaltir, a pesar que les estadístiques oficials ens informen que l'índex de baixes a l'Estat espanyol és inferior a l'uropeu: al 1980 es van reduir al 60% les prestacions de la baixa els 20 primers dies i, al 1992, es va fer pagar l'empresari els 16 primers dies (pensant que potser aquest sí que posaria ordre), però els treballadors no aprenen, i continuen amb la dèria tan humana de posar-se malats i voler recuperar-se. La darrera mesura, doncs, han estat les mútues, a veure si la plebs aprèn a curar-se ben ràpid, pel bé del lliure mercat.

L'extensió de les competències de les mútues serà un pas més en la privatització de la sanitat pública. Les mútues han vingut per quedar-se, i ara reclamen més "capacitat i poder" per "controlar" les baixes per malalties comunes, donar d'alta i vigilar els sempre sospitosos pacients, culpables sense cap presumció d'innocència del greu delictes d'emmalaltir. Les anunciades reformes legals en aquest àmbit augmentaran les seves competències.

On hi havia servei de salut únic, públic i solidari entre tots els ciutadans es proposa un de patronal, al servei dels interessos del mercat. Mentre l'esquerra va perdent terreny social, polític i sindical, la dreta avança a pas ferm. Els efectes: cada dia a tot arreu.

Margarita Alonso Guevara · Activista del Moviment de Vida Independent
opinio@setmanaridirecta.info

La no institucionalització

Per a mi és fàcil i comprensible doncs forma part de la meua història. Em refereixo a la no institucionalització, al fet que no es construeixin més residències per a persones discapacitades.

La discapacitat és una projecció negativa sobre les moltíssimes persones que funcionem, fem, i deixem de fer, de formes molt particulars. La història ens demostra que, com més institucionalitzada, tutelada i tancada viu una persona, més discapacitada se la considera.

I si comencéssim a pensar en els drets humans de manera honesta i canviem el terme "discapacitat" pel de "discriminació"? Aquesta és la realitat de totes les persones discapacitades, discriminades per la nostra diversitat funcional: persones, majoritàriament, tancades i invisibilitzades davant la resta de la societat.

El contrari de la discapacitat és la ciutadania. Quan una persona fa i desfà de manera particular, amb els seus propis recursos, pot exercir la seva plena ciutadania, convivint juntament a la resta en

Quan una persona fa i desfà amb els seus propis recursos pot exercir la seva plena ciutadania

igualtat de condicions. Per exemple, l'assistència personal, és un recurs particular i facilitador per

poder dur a terme una vida afí a les pròpies inquietuds i possibilitats.

Podem imaginar la diferència entre anar al lavabo amb la persona triada per a tu i anar-hi amb la persona triada per tu? És una diferència abismal, crua, la majoria dels cops molt cruel i violenta.

A les institucions, residencials i familiars, no escollim amb qui anar al lavabo. No obstant, l'assistència personal sí que la busquem, la seleccionem, la contractem i la gestionem nosaltres, les persones que creiem i apostem per l'article

19 de la Llei de Promoció de la pròpia autonomia.

Per cinquè any consecutiu, totes les que creiem en la llibertat de ser diferents i volem la vida independent que recull la Convenció de les Nacions Unides dels Drets de les persones amb Diversitat Funcional, ens concentrarem i ens mobilitzarem per fer-nos visibles davant tothom que persisteixi en invisibilitzar-nos i en anul·lar la nostra ciutadania, juntament amb els nostres drets. Serà el 10 de setembre, a Madrid.

Albert Sales i Campos · Professor de Sociologia a la UPF i membre de SETEM Catalunya

opinio@setmanaridirecta.info

La 'primavera àrab', Marroc i la democràcia real

Des del 20 de febrer el Marroc viu una efervescència política històrica als carrers. Encara que la situació al país veí sigui menys comentada als mitjans que la d'altres països àrabs, és molt destacable que gairebé cada diumenge es realitzin marxes i concentracions a diferents ciutats marroquines, especialment multitudinàries a Tànger, Rabat i Casablanca.

Cadascuna de les jornades de mobilització ha tret als carrers desenes de milers de persones i, fins el diumenge 22, no s'havia produït cap acte violent ni cap enfrontament amb la política. La postura del règim del rei Mohamed vi havia estat totalment permissiva, observant la situació des de la distància i a l'expectativa de com es desenvolupaven els esdeveniments a Tunísia, Egipte o el Iemen. El 22 la permissivitat va donar pas a dures càrregues policials i a la detenció i identificació de centenars d'activistes a les ciutats on el moviment és més fort. Els col·lectius i organit-

La reivindicació comuna és la d'assolir una democràcia real al Marroc

zacions que formen el Moviment 20 de Febrer ja han emès un comunicat en el que exigeixen el respecte al dret de manifestació pacífica i en el que expressen el seu suport incondicional a futures expressions de descontent i

de protesta. No ens haurem d'estranyar, doncs, si comença una escalada de tensió entre una població cada cop més farta de les seves condicions socioeconòmiques i d'un sistema polític pseudo-democràtic.

Igual que en les revoltes d'altres països o que en les acampades repartides per l'Estat espanyol després del 15 de maig, el moviment contestatari marroquí és molt heterogeni. S'hi reuneixen partits d'esquerra, sindicats, grups d'esquerra no partidista, islamistes moderats, marxistes, persones aturades, obrers i obreres... I, alhora, s'hi acumulen reclamacions molt diverses: des d'oportunitats de treball fins a salaris que permetin viure amb dignitat, passant per condicions laborals acceptables o millores en el funcionament del sistema de seguretat social. Però la reivindicació

comú a totes i cadascuna de les persones que surten al carrer setmana rere setmana és la d'assolir una democràcia real al Marroc. Les mobilitzacions no surten del no-res. A l'esperança encomanada per les revolucions d'Egipte i Tunísia es suma una acumulació de pressions sobre la població que en un moment o altre havien de fer esclatar la situació. L'alt atur estructural i taxes de pobresa absoluta que no es redueixen des dels vuitanta, conviuen amb l'encariment dels productes bàsics i amb uns salaris industrials totalment insuficients per cobrir necessitats.

El dia que el G8 decidia destinar 40.000 milions d'euros per ajudar a la democratització de Tunísia i Egipte, Sarkozy marcava públicament les distàncies entre els processos oberts per la primavera àrab i les mobilitzacions

d'indignació de l'Estat espanyol. El president francès expressava un respecte per les persones i col·lectius revoltats contra les dictadures àrabs que, al seu entendre, no mereixen les persones que es manifesten en el si de les democràcies liberals. Les declaracions de l'estadista francès evidencien un escàs compromís amb els valors democràtics que no sorprèn a ningú. Es dona suport als processos que les potències europees consideren finalitzats amb l'enderrocament dels dictadors però s'ignora deliberadament el procés marroquí i, per descomptat, la brutal repressió que ja ha començat. Alhora, es desqualifiquen i s'infravaloren els moviments que es donen a Europa i el qüestionament d'uns sistemes polítics suposadament democràtics esclaus de la voluntat de les elits financeres internacional.

JOAN TURU

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La línia vermella

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Amb una mica de perspectiva podem intentar entendre, quina és aquesta línia vermella que van crear els indignats en l'acció al Parlament de Catalunya? A banda de protestar explícitament contra les retallades, l'assetjament al Parlament era un missatge simbòlic molt clar indicant que no ens representa, almenys no de la manera que funciona. I és clar, no es pot permetre que els ciutadans posem en qüestió aquest consens fins ara vigent! On anirem a parar! Els càrrecs electes són els representants legítims del poble i tenen un xec en blanc durant quatre anys. Si no ens han agradat, ningú ens priva de votar per algú altre a la propera! Què més voleu? Doncs això que podia ser acceptable quan es va inventar la impremta, ja no és suficient en els temps de l'Internet. El nostre sistema actual va forjar-se el 1978 i és massa hereu del franquisme perquè la bota militar encara era massa present, però passats tants anys no hauríem de tenir por d'actualitzar-lo tot el que faci falta per permetre molta més participació i fiscalització. Per exemple, si CiU va anar a les eleccions assegurant que no faria retallades en sanitat i educació, podríem convenir que no té legitimitat per pactar això amb el PP. Donada la situació, aquests polítics haurien d'organitzar un referèndum sobre com superar la crisi. Perquè volem poder decidir si calen retallades, si estem d'acord amb les ajudes als bancs i si aprofitem que les rendes altes i les del capital cada vegada paguin menys impostos. Que vagin traient la pols a aquestes línies vermelles, en altre temps tan poc qüestionades, perquè la partida va precisament d'això! El plantejament de fons del moviment 15M és un qüestionament en profunditat del sistema polític i econòmic, i del pes que té el segon sobre el primer, de manera que no exerciran de veritables representants del poble si es fan els sords i volen seguir gaudint de l'estatus quo.

Catalunya i la pobresa crònica

Josep M. Loste i Romero, Portbou

Ho diu Càritas, una organització gens sospitosa de fer demagògia, que avisa que les retallades no són rentables, perquè aboquen més gent a la pobresa, amb la qual cosa s'hauran d'activar programes socials d'urgència. Càritas adverteix el govern català que l'estalvi en inversió social, a la llarga, sortirà molt car. Perquè, si es redueixen les pensions, els salaris i les prestacions socials, una gran part de la població catalana patirà una regressió social i, sobretot, una brutal pèrdua de la seva qualitat de vida. Ja seria hora que el Govern de la Generalitat digués la veritat a la població catalana. Ja seria hora que informés, amb pèls i senyals, que Catalunya es veu impotent per combatre la pobresa amb majúscules. És a dir, que Catalunya només serà un país ric, pròsper, just i responsable, -i podrà combatre la pobresa severa que pateix- si obté un veritable pacte fiscal, un autèntic concert econòmic, per tal de fer possible que el 22.000 milions d'euros que ens pren cada any l'Estat espanyol i que no tornen, puguin ser recaptats per Catalunya.

. EN CALENT

"Targeta vermella a la lesbofòbia"

Erika Martin és futbolista i està concentrada a Frankfurt per jugar la Copa Mundial de Futbol Femení amb la selecció francesa.

Hem d'aconseguir que la FIFA aturi la caça de bruixes que la federació nigeriana està duent a terme contra les jugadores de l'equip nacional, doncs no té res a veure amb la qualitat del seu joc sinó pel simple fet que són lesbianes. Per aquestes futbolistes, participar en la Copa Mundial és un somni a punt de truncar-se per la lesbofòbia de la seva entrenadora i la permissivitat discriminatòria de la directiva. Sabem que no seria la primera vegada que la FIFA es planta contra diferents

vulneracions dels drets humans però caldrà veure si aquest posicionament és el mateix en el cas de les lesbianes -i també gais, bissexuals i trans- ara que la seva visibilitat guanya posicions en el món de l'esport. A Nigèria, les lesbianes són perseguides i agredides i per això volem treure una targeta vermella a la selecció nigeriana que es vanta d'haver eradicat el lesbianisme entre les seves jugadores a força, no d'expulsions, sinó de la imposició religiosa com a forma de xantatge.

. EDITORIAL

Es ven país. Raó: Artur Mas

Podem han durat el miratge, l'excusa i l'ham. La màscara ha caigut i el full de ruta ultraliberal d'Artur Mas ja és una obvietat. El parany de retallar per fer "sostenible" un escarransit estat del benestar, amb uns dels nivells de cobertura social de drets fonamentals més baixos de la UE, a penes ha durat sis mesos. En el camí neoliberal, l'executiu de CiU -i la corrua de lobbies que arrossega- ja ha anunciat la reducció de l'estat social al mínim. De l'estat de dret a l'estat de dretes, de l'estat social a l'antisocial. El somni pur liberal d'Adam Smith, un Estat mínim que només garantisca mercat lliure amb una policia que els protegís, esdevingut el programa de govern convergent. Tota la resta serà mercaderia. Mai tan poques persones van voler robar tant a tanta gent, el dret de l'educació, de la

salut, de tenir un treball, una jubilació digna, de la cultura; uns drets socials irrenunciables aconseguits després de dècades de dura lluita i llarga resistència contra la dictadura, que un govern vol esmicolar via doctrina del xoc neoliberal camuflant com a imperatiu tècnic els anhels dels mercats financers. A principis dels anys 70, al Xile previ al de Salvador Allende, hi havia un poema inesborrable de Nicanor Parra que anunciava: "Es ven Xile. Tractar amb Frei". 30 anys després, malauradament, podem escriure: "Es ven Catalunya. Raó: Artur Mas". I potser també caldria convocar Espriu, a propòsit de les amenaces de Felip Puig: "Escoltàvem forts / arguments del sabre / el meu poble i jo". Policia per garantir l'ordre del mercat lliure. El vell desordre de sempre. Ja ho ha dit el vicepresident de Grècia: reformes o tancs.

. FOTOGRAFIEM, DONCS EXISTIM

Petrocidi a l'Amazònia equatoriana

ROBERT BONET

. COM S'HA FET

Aquesta setmana ja estem patint la canícula a la redacció de la DIRECTA i no som les úniques perquè la ciutat és invisible, però calorosa i, tot i que estem intentant posar fil a l'agulla, encara no hem pogut reunir prou documentació al centre per arribar a saber com suportar aquesta calor. Sort que tenim les places per airejar-nos! I sort que, aquí, la gent sap fer de tot. Hi ha qui treballa el parquet i hi ha qui posa rajoles; qui no sap electricitat sap lampisteria; qui pot, pinta el local i, qui pot, li posa Internet. I així, entre totes, estem construint un nou espai de difusió i de treball per als moviments socials. És al carrer Riego número 37 i, a part dels espais de cada col·lectiu, hi ha un espai comú i una sala d'actes per fer-hi tota mena d'activitats. Ben aviat el podreu fer servir. Ara bé, si veniu aquest juliol, porteu un ventilador! (o uns gelats o un litre d'orxata). Ah! I a l'agost, no vingueu, que estarem de vacances. Aprofitem per informar que la DIRECTA del dimecres 27 de juliol serà la darrera. Tornarem el dimecres 7 de setembre. Apa, fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

— A la portada de la setmana passada dèiem: "Un informe evidència el racisme que impera als locals d'oci nocturn". No es tracta de cap informe, sinó d'una prova o *testing*, un experiment que, tot i ser veridic i versemblant, no té el pes d'un informe. D'altra banda, a l'avantllot de la pàgina 2 de la secció *Estirant del fil*, s'indicava per error que les participants eren "persones estrangeres", però la majoria de les participants eren catalanes d'origen estranger.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

RAN

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info — directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info — ediciodirecta@gmail.com
fotografiadirecta@gmail.com — il.lustracioidirecta@gmail.com
subscriptions@setmanaridirecta.info — distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info — administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: *Estirant del fil* | David Fernández *Impressions* | Lèlia Becana *Així està el pati* | Jesús Rodríguez *Quaderns d'Illacrua* | quadersillacrua@setmanaridirecta.info *Roda el món* | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen *Observatori dels mitjans* | David Bou *Somolinos Expressions* | Manel Ros i Anna Pujol *Reig Agenda directa* | Arnau Galí i Montiel *La indirecta* | Oriol Andrés **FOTOGRAFIA:** Robert Bonet **IL·LUSTRACIÓ:** Eulàlia Corbella i Alba Teixidor **CORRECCIÓ:** Laia Bragulat **EDICIÓ:** Xavi Martí **COMPAGINACIÓ:** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT:** Tània Miró **DIFUSIÓ:** Blai Lindström **DISTRIBUCIÓ:** R.C.P. **SUBSCRIPCIONS:** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ:** Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Via lliure al magatzem de
combustible nuclear | PÀG. 8

Protestes contra la Fórmula 1
a València | PÀG. 8

Manifestació contra les
retallades sanitàries | PÀG. 11

Els riscos psicosocials als
centres de treball | PÀG. 12

ESTAT ESPANYOL · OPERACIÓ POLICIAL CONTRA EQUANIMAL I IGUALDAD ANIMAL

L'ombra de l'associació il·lícita toca per primer cop els grups animalistes

Les dotze persones acusades de l'alliberament de 20.000 visons dut a terme el 2007 a Galícia són titllades d'ecoterroristes'

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

“No faran callar la veu dels animals”, escridassa un dels detinguts el 22 de juny a l'entrada dels jutjats a Santiago de Compostel·la en el marc de l'operatiu policial més important desplegat en la història de l'Estat espanyol contra membres i activistes d'organitzacions ecologistes i pels drets dels animals. Les detencions contra aquestes dotze activistes -tres de les quals estan en presó preventiva al centre penitenciari de Teixeira (A Coruña)- es van donar simultàniament a Astúries, Madrid, Santiago i Biscaia. En aquest últim

Des d'Igualdad Animal s'afirma: “Nosaltres som organitzacions legals i tot això respon a la reacció dels 'lobbies' pellerers”

territori, la detenció va ser semblant a les que s'efectuen a membres de l'organització armada ETA: policies amb passamuntanyes, metralleres i les imatges dels teleticis ometent la paraula premissió i qualificant els subjectes d'“ecoterroristes”.

Les activistes vinculades a les organitzacions pels drets dels ani-

Una trentena de persones se solidaritzen amb les detingudes a les portes de la delegació del govern

mals Equanimal i Igualdad Animal estan acusades d'alliberar més de 20.000 visons de la granja de l'empresa Bermúdez el novembre de 2007 a Santiago de Compostel·la. Els càrrecs que en deriven són danys, violació de l'establiment de persona jurídica, revelació de secrets, delictes relatius als danys de la flora i la fauna i associació il·lícita. Aquest últim càrrec s'utilitza per primer cop en contra de moviments animalistes, que fins ara només eren com a molt multats per practicar la desobediència civil, per exemple, saltant a la sorra de les curses de bous com a senyal de protesta o intervenint a les passa-

rel·les de moda amb pancartes antipellerers.

En paraules d'un dels detinguts i portaveu de Igualdad Animal, Javier Moreno, “nosaltres no tenim aquest tipus de pràctiques perquè som organitzacions legals i tot això respon a la reacció dels lobbies pellerers, que actualment disposen d'unes 38 granges a l'Estat espanyol, on s'executen 300.000 visons l'any per vendre en subhastes internacionals”. Moreno remarca l'impuls adquirit pels moviments d'alliberament animal aquests últims cinc anys com a conseqüència del cop repressiu. Als Estats Units, per exemple, els

estats d'Iowa i Minesota estan aprovant mesures segons les quals la simple difusió d'imatges gravades i filtrades des de laboratoris d'experimentació animal o indústries pelleres es pot saldar amb anys de presó. En paraules de Moreno, la repressió es fa a escala mundial -només cal recordar les detencions del 2010 a Àustria en el marc de l'operació Java, que també es va saldar amb una desena de detingudes-, però en el cas de l'Estat espanyol no es contempla el terme *ecoterrorisme*, tot i que aquest succés podria suposar la implementació d'aquest delictes. La resposta davant les detencions no

es va fer esperar i els dies següents a la ràtzia, a gairebé 25 ciutats de tot el món com Milà, Toronto, Santiago de Xile, Brussel·les, Washington, Londres o Lima, es van convocar concentracions i manifestacions per denunciar el cas i demanar l'absolució de les encausades. A l'Estat espanyol, la resposta també ha estat contundent i hi ha hagut concentracions a Bilbao, València, Vitòria, Palma de Mallorca, Salamanca, Saragossa, Canàries, Madrid i Barcelona.

Els grups ecologistes han anunciat una campanya molt potent en contra d'aquesta operació policial i diuen que la denúncia contra les granges no s'aturarà

Finalment, les organitzacions ecologistes han anunciat una campanya molt potent en contra d'aquesta operació policial i asseguren que la denúncia contra les granges pelleres o de cries d'animals no s'aturarà pas. En aquesta direcció, Moreno declara que “el Front d'Alliberament Animal no existeix com a tal, no és un grup organitzat amb una jerarquia, és qualsevol persona que vagi un lloc i alliberi animals, jugant-se la seva llibertat per atorgar-la als altres de forma pacífica”.

, així està el pati

ASCÓ · MEDI AMBIENT L'Ajuntament dóna via lliure a un magatzem de combustible nuclear

Andreu Curto baiges
terresebre@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament d'Ascó dona via lliure a la construcció d'un Magatzem Temporal Individual per emmagatzemar el combustible gastat dels reactors de la central nuclear d'Ascó. El gener de 2010, l'Associació Nuclear Ascó-Vandellòs (ANAV), empresa explotadora de les centrals atòmiques de Vandellòs i Ascó, va iniciar els tràmits per poder construir aquest cementeri nuclear individual, ja que les piscines d'Ascó quedaran saturades a partir de la propera recàrrega de combustible, cosa que impossibilitaria el seu funcionament. Amb aquest model d'instal·lació, els residus estaran a l'aire lliure i el complex nuclear no disposarà de la capacitat tècnica per reparar els bidons de residus, en cas que hi hagués algun desperfecte. Els reactors nuclears d'Ascó i Vandellòs són els que acumulen més incidències de tot l'Estat espanyol. El 13 de juny es van fer públics els informes d'un seguit d'inspeccions que es van fer durant el mes de març a la central d'Ascó. Els resultats han estat:

Es podria ampliar la licència de la central fins a deu anys més

"junes de goma deteriorades" que impossibiliten l'estanquitat dels diferents sectors, portes que tanquen malament, fuites d'oli, "burielles i paquets de tabac" als edificis de control i combustible, evidències que s'ha "menjat, begut i mastegat xiclet" en zones no autoritzades, cargols i brides a llocs no apropiats, a més d'altres incidències. En aquesta mateixa central, el 28 d'abril, es van vessar més de 25.000 litres d'aigua radioactiva dins del recinte, on es va mullar el calçat de catorze treballadores. Pel que fa a les fuites radioactives incontrolades que hi ha hagut des del novembre de 2007 fins l'abril de 2008 a la central d'Ascó, les investigacions del jutjat de Gaudesa continuen i, de moment, ja estan imputats diversos alts càrrecs de l'ANAV. Tot i això, la perspectiva de l'ANAV és que, a l'informe que ha de presentar el Consell de Seguretat Nuclear abans del setembre, se'ls done llum verda per ampliar la licència de funcionament de la central d'Ascó fins a deu anys més.

VALÈNCIA · LA GENERALITAT ASSUMEIX LES PÈRDUES DE VALMOR SPORTS, L'EMPRESA ORGANITZADORA

Les assemblees veïnals protesten contra el finançament públic de la Fórmula 1

Joan Canela i Barrull
horta@setmanaridirecta.info

L'esperit rebel propagat pel moviment 15-M ha arribat a la cursa de Fórmula 1 celebrada el darrer cap de setmana a València. Com a mínim, fins a les seves portes, que és on va ser aturat per un ampli desplegament policial, que va haver de treballar per terra, mar i aire per evitar les infiltracions. L'Assemblea dels Pobles de la Mar, que agrupa els barris de Natzaret, Grau, Cabanyal i Malva-Rosa, havia convocat una acampada a la plaça Lorenzo de la Flor -en ple epicentre de la batalla per salvar el Cabanyal- per protestar contra "la màxima expressió de l'especulació amb diners públics, la falta de transparència i la manca de democràcia i participació" que, segons el president de l'associació de veïnes Amics de la Malva, José Blanca, representa el torneig automobilístic. A més, també es va aprofitar per dignificar part dels solars adjacents, símbol de la política de degradació que aplica l'Ajuntament de València a aquest barri.

Finalment, ningú no es va poder quedar a dormir a causa de la pressió policial, que va limitar la instal·lació de bona part de la infraestructura necessària. No obstant això, la resta de l'ampli programa d'activitats lúdiques i de protesta previstes es va desenvolupar sense problemes i amb un notable èxit de públic.

Encara que els actes més massius van ser les mobilitzacions al carrer i els concerts, les jornades van tenir un marcat caire de reflexió i formació, amb xerrades sobre urbanisme, la lluita de les afectades per les hipoteques o la reforma electoral i tallers sobre desobediència civil o cooperatives de consum, a més de l'assemblea de coordinació de barris i pobles de l'àrea de València.

Segons explica Carlos Pérez, participant a les jornades, "la multitud de convocatòries va difuminar l'assistència i no hi va haver

El barri del Cabanyal centralitza la protesta contra la prova

cap acte realment massiu". La casolada del diumenge 26 de juny, on van participar 200 persones, va ser el més concorregut, seguit d'una bicifestació el dissabte anterior i una asseguda a una de les portes d'accés, que va acabar amb multes per una vintena de manifestants, inclosa la presidenta de l'Associació de Veïnes de Natzaret. L'acció més original va ser un intent d'entrada al recinte de la cursa nadant, però va ser avortada per agents de la Guàrdia Civil amb motos aquàtiques i un vaixell, que van requisar l'aigua potable i els flotadors a les nadadores que van optar per tornar.

Pérez xifra la participació "amb un notable; sobretot si ho comparem amb l'any passat, quan a penes si va aparèixer prou gent per aguantar la pancarta".

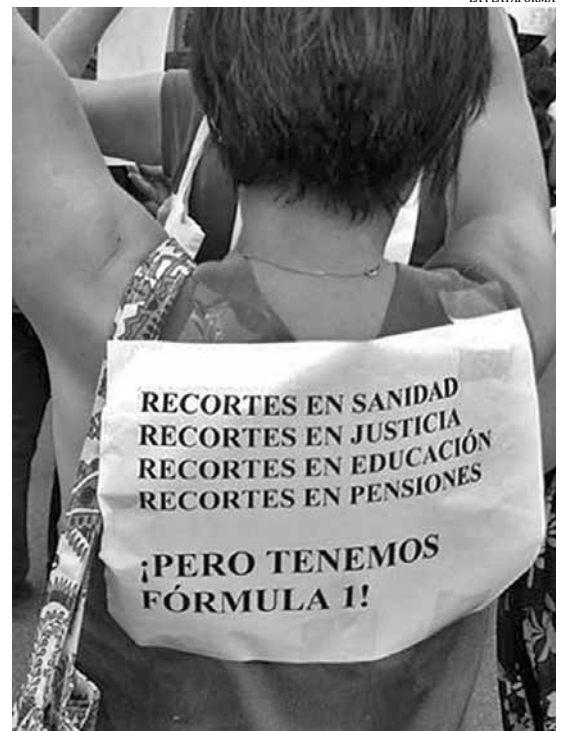
La denúncia principal de les protestes va ser que la Generalitat finança les pèrdues de Valmor Sports -l'empresa que orga-

nitza formalment el Gran Premi d'Europa- i paga el cànon de divuit milions per acollir la cursa. "Menys educació, menys sanitat, menys serveis públics... però tenim Fórmula 1", resava -irònica- una de les pancartes. El manifest de convocatòria també destaca que "la celebració de la Fórmula 1 no deixa els

beneficis que van prometre els seus dia els polítics" i "suposa una privatització de l'espai públic per part d'una gent que ni tan sols la paga". A pesar d'això, les protestes han tingut una participació bàsicament local i s'ha notat poca presència de gent de la resta de la ciutat o dels pobles veïns.

> Beneficis discutits

Segons ha informat el vicepresident de la Federació d'Hostaleria de València José Palacio a l'agència EFE, prop de 120.000 turistes han visitat la ciutat durant el cap de setmana i estimen que s'hi han gastat uns set milions d'euros. Una xifra que no cobriria ni tan sols el cànon a l'organització de la Fórmula 1 -això sense tenir en compte el cost del circuit, que davant la manca de dades oficials s'ha calculat en 100 milions. Però a més, el mateix Palacios reconeixia que l'increment de visitants també ha estat a causa del fet que fos pont a Catalunya i a la Comunitat de Madrid. De fet, la pròpia organització del torneig assegura que ha venut 85.127 entrades, sense especificar quanta gent n'ha comprada més d'una o és de la mateixa ciutat.

La gent mostra el seu rebuig a la Fórmula 1 amb diferents tipus de cartells

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · LA REVOLTA SEXUAL TREPITJA DE NOU ELS CARRERS

Un informe de l'OCH mostra un augment dels acomiadaments homòfobs

ROBERT BONET

La marxa recorre la Rambla des de plaça Catalunya fins el carrer Ferran de Barcelona

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

La revolta sexual trepitja de nou els carrers dels Països Catalans per commemorar els fets de Stonewall, que van marcar el 28 de juny com l'inici del moviment gai, lèsbic, trans i bisexual (LGTB) tal com el coneixem. Bords i bordes, mariques, bolles, queers i feministes omplen l'arribada de l'estiu amb xerrades, actes i manifestacions per reclamar la fi de la repressió de les sexualitats dissidents i l'abolició de l'heterosexualitat com a norma social. Malgrat la percepció que totes les opcions sexuals són benvingudes i normalitzades, l'homofòbia, la transfòbia i la discriminació encara són ben presents en la nostra societat, com demostren les més de 370 denúncies recollides a la Memòria Antidiscriminària GLT 2010-2011. Aquest informe, que el Front d'Alliberament Gai de Catalunya va presentar a Barcelona el 16 de juny, recopila les agressions i discriminacions per motius d'opció o identitat sexual que arriben a l'Observatori Contra l'Homofòbia. Segons el membre del FAGC i de l'Observatori, Eugeni Rodríguez, "amb la crisi, han augmentat de forma notable els acomiadaments de gais, lesbianes i transsexuals declarats", fet que ha atiat la por dels membres d'a-

quests col·lectius a "sortir de l'armari" en el món laboral. Per altra banda, s'ha registrat un augment de les agressions als punts de *cruising* (intercanvi sexual gratuït). "Han augmentat els robatoris per part de persones que es fan passar per gais en aquests punts de *cruising*", assegura Eugeni Rodríguez.

S'ha fet trontollar la impunitat de què gaudien els agents de seguretat privada que cometien agressions homòfobes

A la Memòria Antidiscriminària GLT 2010-2011, també hi ha lloc, però, per petites victòries. L'Observatori Contra l'Homofòbia ha aconseguit fer trontollar la impunitat de què gaudia fins ara el personal de seguretat privada que cometia agressions homòfobes. "Ha estat arran d'una denúncia que ens va arribar i que vam portar a judici perquè hi havia indicis delictius. Un noi era assetjat cada dia per un membre del personal de seguretat de la botiga Lefties de la plaça Universitat,

que li deia coses com 'maricón de merda'. El vam denunciar i es va guanyar el cas, ja que van considerar que l'acusat era culpable d'una falta contra la integritat moral i l'honor. Ell es va negar a pagar la multa i vam denunciar l'empresa on treballava com a responsable civil subsidiària. També ho vam guanyar", asseguren des del FAGC. "En aquest sentit, cal destacar, també, que el protocol policial sobre com actuar davant d'una agressió o discriminació d'aquest tipus està funcionant", confirmen. Així doncs, tot i que passin desapercibudes, les accions contra la normalització de totes les opcions sexuals continuen essent presents i massives.

Manifestacions i actes per la llibertat sexual arreu del país
A Girona, els actes commemoratius es van iniciar el 16 de juny amb la presentació del documental *Ojos que no ven. Víctimas del fascismo desde la transición* i una xerrada a càrrec d'Eugeni Rodríguez, membre del FAGC.

Com cada any, a Vilafranca del Penedès, un dels municipis més actius a l'hora de reivindicar la llibertat sexual, l'Esquerra Independentista de la ciutat va convocar una concentració a la Plaça de la Vila el dia 24 de juny, sota el lema *Sexualitats lliures a totes les comarques*. La manifestació central de Barcelona va arrencar el

dissabte 25 de juny de la plaça Universitat sota el lema *Contra l'homofòbia ara, sempre i arreu!*, tot i que hi va haver menys afluència de gent respecte a d'anys anteriors, va aplegar per primer cop un bloc de casals de Joves de Catalunya.

A més de la tradicional marxa, aquest any s'ha volgut posar èmfasi especial en la situació de l'homosexualitat a Lituània i s'ha organitzat una concentració al consolat d'aquest país a Barcelona, a més d'una xerrada a càrrec de l'activista gai lituà Arturas Rudomanskis.

Aquest any s'ha volgut posar èmfasi especial en la situació de l'homosexualitat a Lituània

A Tarragona i a Reus, el col·lectiu H2O va organitzar una conferència i a Mallorca es va impulsar una manifestació el mateix dia. A Lleida, l'Esquerra Independentista, el CSA La Maranya, la CGT i el col·lectiu EAGLE van convocar, el dilluns 27 de juny, una concentració i una rua fins a la plaça Sant Francesc.

SANT ESTEVE SESROVIRE

Quatre presos de Brians 2 denuncien una cadena perpetua encoberta i inicien vagues de fam

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Quatre persones preses al Centre Penitenciari Brians 2 fan vaga de fam, cada dimecres des del 7 de juny, per denunciar una situació que titllen de "cadena perpetua encoberta" i que asseguren no té res a veure amb la funció de rehabilitació i reinserció que, segons el marc normatiu espanyol, han de tenir les presons. Les vagues de fam van ser acompanyades, el 27 de juny, per un enviament massiu de faxos de fons negre a la direcció del CP Brians 2 i a la direcció general de Serveis Penitenciaris per part de persones solidàries. Les vagues consistiran en un dia de dejuni a la setmana -esmorzar, dinar i sopar-, que s'allargarà fins el final de les condemnes. Els presos al·leguen que els Programes Individuals de Tractament (PIT) acordats amb els Equips de Tractament (ET) no s'estan complint i que, a més, no gaudeixen de beneficis penitenciaris dels que sí que gaudeixen altres persones preses. Un d'ells va ingressar per primer cop a la presó fa 34 anys i el que hi du menys temps ja fa 26 anys que va ingressar-hi per primer cop. En una carta que han adreçat al director del centre, asseguren que viuen en "un etern segon grau" i que se'ls deneguen "les sortides de 48h" per poder refer la seva dia. És en aquest sentit que senyalen la rehabilitació i la reinserció com a objectius oblidats pel funcionament de les presons. Els presos atribueixen aquesta situació al "mal funcionament dels ET", que asseguren que cometem "errors continus i colossals", i a la "massificació dels mòduls", que diuen que provoca la desídia. A la mateixa carta, els presos han declarat la seva intenció de fer una vaga de fam indefinida després de la seva posada en llibertat, davant la seu de la Direcció General d'Institucions Penitenciàries.

També cal destacar que al CP de Terol hi ha un pres que porta més de dos mesos essent alimentat en contra de la seva voluntat. Condemnat a setze anys de presó per l'Audiència Provincial d'Alacant per delictes de violació i robatori amb violència, T.H. va negar els fets i va iniciar una vaga de fam per demanar la revisió del seu cas. El deteriorament del seu estat de salut va ser tal que, el 8 d'abril, va ser ingressat a l'Hospital Obispo Polanco per ordre d'un jutjat de Terol. El pres es va arrencar les sondes que l'alimentaven i el jutge va emetre un nou auto que obligava a alimentar-lo forçosament.

, així està el pati

CATALUNYA • FELIP PUIG ASSIGNA EL CAS A LA COMISSARIA GENERAL D'INVESTIGACIÓ CRIMINAL

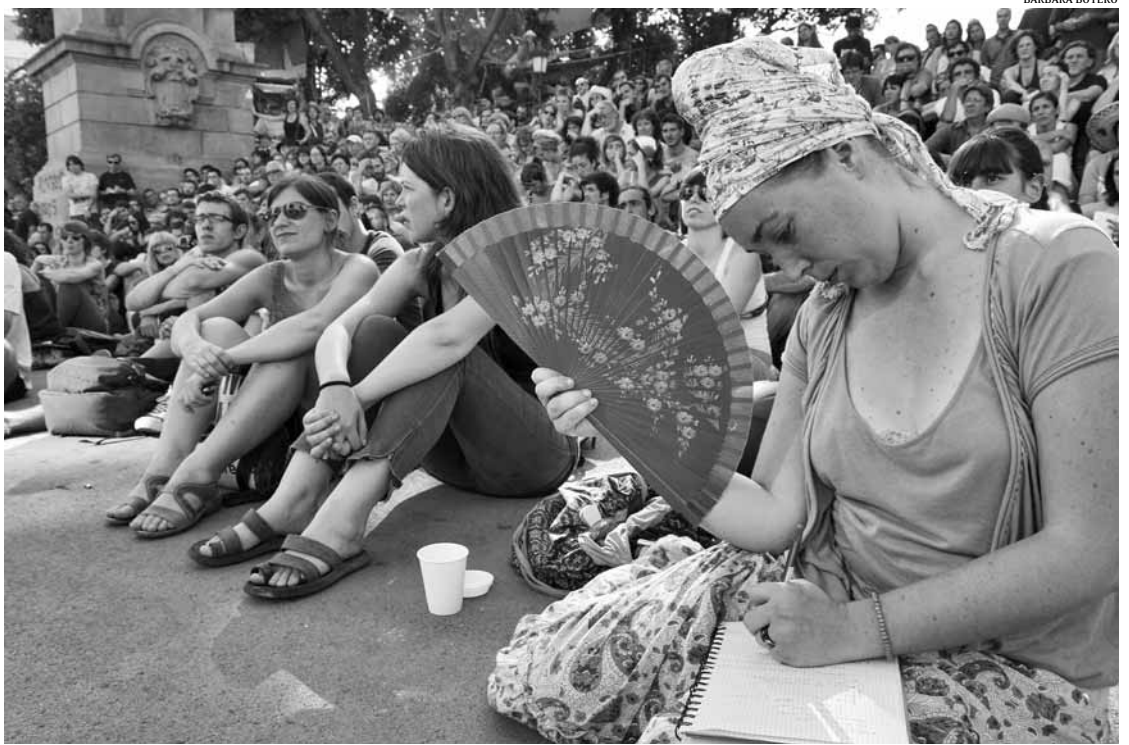
Sis mossos que investiguen el 15-M estan imputats per col·laborar amb 'narcos'

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El conseller Felip Puig va desvetllar, durant la seva compareixença a la comissió d'Interior del Parlament de Catalunya del 23 de juny, que havia donat instruccions directes a la Comissaria General d'Investigació Criminal (CGIC) en el sentit d'investigar els col·lectius d'activistes que van participar a l'acció simbòlica de bloqueig de les portes del Parc de la Ciutadella el dia 15 de juny. Es dona la circumstància que gran part de la cúpula d'aquesta divisió policial, a dia d'avui, està imputada per nombrosos delictes de col·laboració amb una xarxa de narcotraficants i per obstrucció a la justícia. Són sis els mossos de la CGIC que hauran de fer front a aquestes acusacions penals i que, paradoxalment, han rebut tot el suport polític i institucional del conseller Felip Puig. El sotsinspector Antoni Salleras, que

El sotsinspector Salleras, que també ocupa el càrrec de màxim responsable anticorrupció, és el principal imputat

també ocupa el càrrec de màxim responsable anticorrupció del cos, és el principal imputat, però també l'acompanyen dos sergents, dos caporals i un agent. Tot plegat deriva d'una investigació del jutjat d'insubordinació número 1 de Barcelona, dirigit pel magistrat Joaquín Aguirre, que en una interlocutòria feta el mes de febrer passat va haver de deixar clar que arribaria fins al final de les investigacions "peti qui peti", en una clara al·lusió a la defensa acèrrima dels agents imputats que pocs dies abans havia fet el conseller Puig. En concret, s'acusa els policies d'haver omès de les seves investigacions diverses trucades telefòniques interceptades per la CGIC, que demostrarien la implicació delictiva d'alguns mossos d'esquadra en una xarxa de narcotràfic arran de la desarticulació de la qual van ser detinguts un sotsinspector de la comissaria de Vilanova, un caporal que treballava a la presó Model i un agent de la comissaria de Sant Cugat del Vallès. El jutge, entre d'altres proves que els inculpen, compta amb una gravació de vídeo on es veu el sotsinspector Salleras i el sotsinspector de Vila-

L'assemblea de la trobada de barris reuneix prop de 300 persones a la plaça Catalunya de Barcelona

Assemblea de barris i marxa a peu

El 26 de juny, en un dels laterals de la plaça Catalunya, es va fer una assemblea general de barris barcelonins, amb més d'una vintena de delegacions. L'objectiu era fer propostes de debat enfocades a la continuïtat del moviment i a la

pràctica d'un model organitzatiu que garantís l'assemblearisme i l'horitzontalitat i que, alhora, fos operatiu. Es va acordar fer una nova trobada més decisòria el 10 de juliol al parc de la Ciutadella, després de fer debats i arribar a

consensos a les assemblees de barri. El dia anterior, una marxa de 78 persones, a la qual s'afegiran més indignades al llarg del trajecte, va partir de la plaça Catalunya amb l'objectiu d'arribar a Madrid el 23 de juliol, on confluirà

amb altres sis marxes que també han arrencat els últims dies des dels Països Catalans i des de l'Estat espanyol. La marxa catalana ja ha fet nit als municipis de Vallirana, Vilafranca del Penedès i Torredembarra.

nova detingut (Josep Ranea) al pas-seig Marítim de Vilanova. Segons el magistrat Aguirre, en aquesta trobada Salleras va alertar Ranea de la investigació en curs i aquest segon va posar aquesta informació en coneixement de la xarxa de narcotraficants.

La tropa d'infanteria

Felip Puig, a la compareixença parlamentària del 23 de juny, va qualificar les activistes com la nova "tropa d'infanteria" del moviment del 15-M, va assegurar que no deixaria espai per a la impunitat i va garantir que s'investigarien tots i cadascun dels fets succeïts a les portes del parc de la Ciutadella amb la intenció d'aplicar estrictament el Codi Penal. Per tot això, va donar instruccions a la Divisió d'Informació (comandada pel comissari Adolf Broch) i a la CGIC (comandada pel

comissari Josep Lluís Trapero) perquè revisessin fitxes d'activistes, pàgines web, perfils de Twitter i Facebook i fotografies i vídeos de mitjans de comunicació, tot encarant a instruir un informe coordinat pel

Felip Puig ha ordenat que es facin identificacions, imputacions penals i noves detencions

comissari Joan Miquel Capell i la Fiscalia en Cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Amb els resultats de totes aquestes indagacions, el conseller Puig ha ordenat que es facin identificacions i imputacions penals, però també

noves detencions. Va definir quatre grups de manifestants que serien susceptibles de ser denunciats: organitzadores i convocants, resistent no-violentes que van bloquejar accessos de la Ciutadella, activistes que van "agredir" diputats i d'altres que es van resistir a l'acció policial.

"Els periodistes no som confidents"

El Sindicat de Periodistes de Catalunya / Sindicat de Professionals de la Comunicació (SPC) ha emès un comunicat on manifesta que considera desproporcionada la reclamació que va fer la Fiscalia Provincial de Barcelona el 20 de juny a divuit mitjans de comunicació per tal que lliuressin, en 48 hores, les fotografies i gravacions no publicades ni emeses sobre els incidents del 15 de juny al voltant del parc de la Ciutadella. Des de l'SPC consideren que

"unes imatges que es van prendre amb una finalitat informativa no han de servir de base per investigar suposats fets delictius". L'SPC ha mostrat el seu malestar per un requeriment que, tot i tenir una base legal, s'ha aplicat de manera exagerada i generalitzada. També ho critica perquè afectarà de manera negativa la tasca professional de fotoperiodistes i reporteresses de televisió que, a ulls de les manifestants passades i futures, "no s'hauran limitat a fer la seva feina, reflectir els fets, sinó que el producte d'aquesta pot acabar de manera sistemàtica en mans d'autoritats policials i judicials". També han volgut recordar que, durant els primers anys de la transició, davant de reclamacions similars per part dels poders públics, les informadores de Barcelona van sortir al carrer amb el lema *Els periodistes no som confidents*."

BÀRBARA BOYERO

, així està el pati

CATALUNYA · UN NOU PAS EN LA PRIVATITZACIÓ DE LA SANITAT PÚBLICA

Artur Mas vol vendre vuit hospitals públics a societats inversores

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El grup parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats de Madrid ha presentat una esmena a la Llei General de la Seguretat Social pactada amb el PSOE- amb l'objectiu que la titularitat dels edificis hospitalaris catalans que ara són de titularitat espanyola passen a ser propietat del govern de la Generalitat. Aquesta esmena, se-

Hospital de Bellvitge

Els hospitals de Bellvitge, la Vall d'Hebron o Verge de la Cinta de Tarragona serien alguns dels afectats

gons fonts del mateix Departament de Sanitat, seria un primer pas per posar en venda els hospitals i aconseguir prop de 400 mil-

lions d'euros que ajudin a alleugerir els deutes de la institució. Fonts sindicals del sector sanitari assenyalen que tot plegat podria ser una maniobra que incorporaria la intenció d'externalitzar múltiples serveis dels recintes hospitalaris al sector privat. Els hospitals de Bellvitge, la Vall d'Hebron o Verge de la Cinta de Tarragona serien alguns dels a-

fectats per aquesta mesura i, un cop el conseller Mas Collell (principal impulsor de la proposta) hagués venut els edificis, la Generalitat passaria a pagar un lloguer a les societats inversores que en fossin titulars. Però d'on treuen beneficis aquestes societats? Una de les claus, segons aquestes mateixes fonts, es trobaria en tots els serveis no sanitaris que hi ha dins

els recintes hospitalaris, com ara l'hosteleria, la bugaderia, la neteja, la seguretat, la informàtica, el càtering o el manteniment. Avui dia, aquests serveis es liciten a partir de concursos públics, però en cas que els hospitals fossin de titularitat privada, tal com ja ha experimentat Esperanza Aguirre a la Comunitat de Madrid, tot aquest paquet de serveis s'adjudicaria directament a la societat inversora titular de la finca. Altres vies de negoci serien el lloguer d'algunes

Una via de negoci seria el lloguer d'algunes plantes o edificis a mútues privades

o edificis a mútues privades, o la requalificació de terrenys ubicats dins els recintes hospitalaris amb l'objectiu de construir-hi habitatges o parcs empresarials dedicats a la farmacèutica.

VALLÈS ORIENTAL · 15-M

Les indignades de Granollers aixequen l'acampada i obren una nova etapa d'enfortiment del moviment

Juanjo Nora
vallesoriental@setmanaridirecta.info

D'AcampadaVO a AssembleaVO. Amb les tendes aixecades i el canvi de nom, les indignades que durant un mes i escaig han ocupat la plaça de la Porxada de Granollers entren en la nova fase d'extensió de la lluita i la conscienciació popular que està implementant el moviment sorgit el 15-M arreu.

Amb més de 4.000 signatures de suport recollides i els objectius que es buscaven d'entrada amb l'acampada assolits-la visibilització de la protesta i la unió i organització de les persones indignades-, comença una nova etapa de consolidació dels grups de treball sorgits durant aquest temps, com el d'habitatge (amb la formació de la PAH de Granollers) i els d'immigració, atur i precarietat i sanitat i educació. També se'n crearan de nous, com el de medi ambient i el del pacte de l'euro. Els mínims consensos als debats de les diferents comissions i assemblees passaran a formar part del document que es lliurarà pròximament a l'Ajuntament de Granollers per demanar que assumeixi les reivindicacions de les indignades, un text que es pot trobar al bloc de l'acampadaVO.

La presència a la Porxada es mantindrà amb el punt d'informació permanent i amb la celebració de les assemblees generals (cada dimecres i diumenge a les 21h i les 18h respectivament) i les reunions de comissions (els dilluns a les 19h i els divendres a les 10h). També es preparen noves mobilitzacions de protesta i es mantindrà la coordinació amb la resta d'assemblees del Vallès Oriental.

La nova estratègia de l'assembleaVO es va estrenar el 26 de juny amb una jornada de reivindicació i festa. Una manifestació de 70 persones va recórrer diferents indrets de Granollers durant el matí, per denunciar els efectes de la crisi i les retallades socials imposades pel govern sobre la gent. El CAP d'urgències, els bancs, les ETT, les escoles, les cases buides a causa de l'especulació i l'oficina municipal d'immigració van ser els escenaris triats on fer palesa la indignació. A la tarda, un dinar popular i diferents actuacions musicals a la Porxada van ser el colofó del nou estadi de l'assembleaVO que tot just comença.

CORNELLÀ DE LLOBREGAT · S'ANUNCIEN NOVES ACCIONS PER LLUITAR CONTRA LES RETALLADES A LA SANITAT

Els veïnat surt al carrer per demanar una sanitat pública i de qualitat

Rubén Carrasco i Edurne Bagué
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Cornellà de Llobregat va ser escenari d'una manifestació, el 21 de juny, sota el lema *No al desmantellament del sistema sanitari públic. Per una sanitat pública i de qualitat*.

La manifestació, organitzada per la FAVCO i amb la participació de totes les associacions veïnals de la ciutat, estava convocada a les 18:30h davant la seu de cada entitat, punt des d'on partien per trobar-se a la convocatòria unitària de les 19h davant l'ajuntament -moment en què s'estava celebrant un ple extraordinari- per anar cap a l'ambulatori Bellaterra, on es faria entrega d'una carta de protesta al responsable de l'Institut Català de la Salut a Cornellà. Tot i haver estat informat amb antelació, l'esmentat doctor va preferir no ser-hi present. Les entitats organitzadores diuen que, més enllà d'unes retallades per sortir de la crisi, es pretén dur a terme un canvi de model social d'una gestió pública a un model privatitzat i mercantilitzat.

A la carta feta arribar al representant de l'ICS, les entitats i persones del poble expressen la seva oposició davant qualsevol tancament a Cornellà i el seu rebuig als acomiadaments de personal sanitari i al tancament de serveis. Exigeixen que no es dugui a terme cap retallada a la sanitat pública de la ciutat i diuen que, amb aquesta acció, això tot just acaba de començar.

El dispensari d'Almeda tancarà el juliol i l'agost i no un sol mes, com fins ara

J.R, membre de l'Associació de veïns d'Almeda, va fer saber a aquest setmanari algunes de les situacions que ja s'estan donant als diferents dispensaris. Per exemple, va explicar que, enguany, el dispensari d'Almeda tancarà el juliol i l'agost i no un sol mes, com fins ara. També feia saber que, a partir del setembre, el servei de

Manifestació contra les retallades celebrada a Cornellà el 21 de juny

pediatria a Almeda ja no obrirà i es concentraran més de 1.200 usuàries a l'ambulatori Martí Julià. El motiu pel qual s'adopten aquestes mesures és la política d'austeritat i reducció de la despesa pública en el context de crisi, però des de les diferents associacions denuncien que aquests arguments no són certs i que darrere s'hi amaga la intenció d'operar un canvi de model sanitari.

Per aquests motius, les diferents entitats, associacions, veïns i veïnes de Cornellà diuen que aquesta convocatòria ha estat el punt de partida de cara a la creació d'una plataforma en defensa dels drets socials de Cornellà, amb la intenció d'ampliar la lluita a sectors com l'ensenyament o els serveis socials. Assaguren que continuaran fent assemblees i no descarten noves convocatòries i accions reivindicatives.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · L'APARTAT PSICOSOCIAL DE LA PREVENCIÓ DE RISCOS LABORALS ÉS D'OBLIGAT COMPLIMENT LEGAL

Només el 32% de les empreses avaluen els riscos psicosocials als centres de treball

Vicent Canet

redaccio@setmanaridirecta.info

L'estress, l'ansietat, l'assetjament moral, l'assetjament sexual o la síndrome d'estar cremat no són efectes inevitables de la *vida moderna*. Si tenen una arrel laboral, són evitables i la seva prevenció pot donar lloc a canvis en l'organització de l'empresa o en un lideratge tòxic: són els riscos psicosocials a la feina. I no són quimeres d'algun sindicalista utòpic, no. És el que estableix la llei de prevenció de riscos laborals a l'Estat espanyol aprovada el 1995 i una realitat als països de l'Europa occidental que fa anys que hi treballen. En el text legal citat, es consagra que els treballadors i les treballadores tenen dret a la salut laboral, la qual cosa inclou la seguretat i la higiene industrial, la vigilància de la salut, l'ergonomia i els riscos psicosocials.

A la cultura empresarial del nostre país, diu Cuenca, "només importa el benefici"

El primer que cal és avaluar els riscos existents en cada empresa i, a partir d'aquí, actuar per minimitzar-los mitjançant un pla de prevenció que s'haurà de desenvolupar. L'apartat psicosocial només l'avalua un 32% de les empreses en l'àmbit estatal, quan el total que avalua altres riscos és del 76%, segons dades de l'Informe tècnic de la incidència dels riscos psicosocials de 2008, elaborat per l'Observatori Permanent dels Riscos Psicosocials, vinculat a la Unió General de Treballadors (UGT). Les dades de l'Enquesta Nacional de Condicions de Treball de 2007, del Ministeri de Treball, redueixen aquesta dada només a un 14%.

Causas de la deixadesa

L'autoritarisme, la por de perdre el control de l'empresa o la resistència als canvis per part de l'empresariat són, segons el secretari de Salut Laboral de Comissions Obres (CCOO), José Manuel Cuenca, les principals raons del subdesenvolupament d'aquest apartat de la prevenció. A la cultura empresarial del nostre país, assenyala Cuenca, "només importa el benefici, al contrari del que passa en altres països europeus, on els tre-

Els estrictes horaris i ritmes laborals són dos dels factors més importants que generen ansietat laboral

balladors poden participar de les decisions i en l'organització del treball". A més, "alguns poden sentir que es posa en dubte la seua autoritat", segons Cuenca, i també es poden qüestionar formes de treballar molt arrelades al nostre país com ara les jornades de treball interminables.

En la cultura empresarial catalana i espanyola, està molt arrelada la idea que l'empresari pot decidir lliurement sobre el seu tipus de lideratge i l'organització

del treball perquè l'empresa és seua. Aquesta llibertat té límits amb la llei de prevenció que marca "el dret dels treballadors de protegir la salut i de ser consultats i participar en tot allò que signifiqui un risc per a la seva salut", segons indica Paco Pozo, secretari de Salut Laboral de la Confederació General del Treball (CGT). El sindicalista assenyala la falta de cultura preventiva com una altra de les causes d'aquest subdesenvolupament i també la falta de "cons-

ciència que les relacions laborals poden ser lesives per a la salut dels treballadors des del punt de vista psicològic i social", un diagnòstic amb el qual coincideix Dionís Onya, secretari de Salut Laboral de la UGT. Com a exemple, Cuenca explica que, en l'àmbit estatal, la patronal CEOE ha rebutjat, per "innecessària" la creació d'una comissió tripartida (administració, patronal i sindicats) per millorar la prevenció dels riscos psicosocials.

Eines per assolir l'avaluació

Tot i que la llei hi obliga, les eines per reclamar aquest dret es compliquen en funció de si hi ha representació sindical o no. Un comitè o una delegada sindical poden pressionar perquè l'empresa complisca la llei i, si no ho fa, acabar denunciant-la a la Inspecció de Treball sense por de patir represàlies, ja que disposen de protecció legal. Sense representació sindical, els passos que cal seguir són els mateixos, però corres risc d'acomiadament. "Cal recordar que prop d'un 75-80% de les empreses, en molts casos microempreses de menys de deu treballadors, no disposen de representació sindical", assenyala Cuenca, que afegeix que la millor via és impulsar l'elecció d'un comitè o delegada sindical. De fet, el perfil d'aquest 32% d'empreses que sí que han avaluat els riscos psicosocials és d'empreses mitjanes o grans, del sector serveis i que tenen representació sin-

Cuenca indica que "prop d'un 75-80% de les empreses no disposen de representació sindical"

dical. D'altra banda, Cuenca critica l'administració perquè no vigila que s'acompleixi la llei en relació a la prevenció de riscos psicosocials a les empreses ni controla l'actuació de les mútues d'accidents de treball que poden ser sospitoses de parcialitat ja que són pagades per l'empresariat.

Uns riscos menys greus?

"Els riscos psicosocials són tant o més importants que qualsevol altre risc i estar-hi exposat afecta greument la salut. A curt termini, a través de l'estress, afecta la salut física, mental i social i, a llarg termini, pot provocar alteracions cardiovasculars, respiratòries, immunitàries, gastrointestinals, dermatològiques, endocrinològiques, musculoesquelètiques i de la salut mental", assenyala Pozo. Cuenca afegeix que l'avaluació de riscos psicosocials no ha de ser cara, ja que "es disposa de diferents metodologies científicament validades com ara *Prevenció 10* per a empreses de menys de deu treballadores o el mètode PSQ CAT 21, ambdós gratuïts i disponibles *online*".

WikiLeaks, un principi

Què és WikiLeaks? S'ha convertit en una de les webs més conegudes, més criticades, més lloades i més famoses. I tot això, sense ser una empresa. Allò que queda clar és que WikiLeaks no és cap revolució tècnica; no és periodisme d'investigació; no fa servir cap tecnologia nova ni és cap equip d'investigació especialitzat en trobar informació que algú vol amagar. És tan sols allò que diu el seu nom: un portal teòricament col·laboratiu pensat per aconseguir i difondre filtracions. Una idea senzilla, provocadora, que ha tingut un ressò innegable i ha marcat un punt d'inflexió. Un punt de no retorn en la manera d'entendre la circulació de la informació i el dret de la gent d'accedir i publicar dades sobre allò que ens afecta a totes.

Enric Borràs Abelló
afons@setmanaridirecta.info

L'èxit de WikiLeaks es basa en premisses senzilles: asseguren l'anonimat de les fonts i la veracitat de la informació i la difonen tant com poden. De fet, les idees que fonamenten WikiLeaks són tan senzilles que s'han escampat i no només vers d'altres projectes semblants, també són presents en una societat que cada vegada demana més transparència, tal com demostra la revolta de les indignades. Sigui com sigui, el fet és que WikiLeaks ja té poc de *wiki*, ha evolucionat respecte dels seus orígens. Si es compara amb la Wikipedia, es veu fàcilment la diferència: a WikiLeaks, no tothom pot escriure-hi, no tota la informació es

mecanismes, incloent-hi, si cal, sistemes de xifratge com Pretty Good Privacy (PGP) i d'anonimització de la navegació com la xarxa The Onion Router (Tor). També és cert que WikiLeaks utilitza Internet per distribuir la informació a través de xarxes P2P i servidors mirall, de manera que sigui pràcticament impossible aturar-ne la circulació. Semblen eines difícils de fer servir si no se n'ha sentit a parlar mai, però, de fet, en la major part dels casos, tan sols calen unes poques hores, saber-ne el nom, disposar d'un ordinador connectat a Internet i tenir una mica de curiositat per saber què són i com utilitzar-les.

Però tot i aquests noms complicats que sonen a pel·lícula de ciència ficció, i encara que WikiLeaks ha fet servir tàctiques que s'hi acosten en els seus inicis, no és cap grup de *hackers* que entra als servidors de governs, bancs i empreses per airejar-ne els draps bruts; tan sols reben dades i les publiquen. Tampoc no hi trobareu periodistes especialitzades a interrogar l'alt funcionari i l'empresariats fins que els treuen tot allò que volen, ni investigadores capaces de trobar incoherències als informes i les memòries de les administracions. A més, molt sovint, WikiLeaks fins i tot publica les dades que obté sense processar-les, sense redactar-les per fer-les més comprensibles. Precisament per això, no es pot dir que WikiLeaks faci periodisme. Com a mínim, no fa allò que fins ara s'entenia per periodisme.

Informació sensible

Potser, en els temps que corren, WikiLeaks fa una cosa que fins i tot és més clau que el periodisme dels grans mitjans convencionals: fa surar informació que, d'una altra manera, difícilment s'hauria fet pública. El portal, que s'ha convertit en objectiu declarat

MIRAELS

Jamileth Vargas

"Hi ha més d'un 99% d'impunitat a Colòmbia"

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

El joc és vital pel desenvolupament de l'autonomia i la iniciativa de l'infant

pàg. 6 i 7

DIRECTA 235
29 de juny de 2011

IL·LUSTRACIÓ:
Neruuu

de l'administració nord-americana, s'ha fet un nom. I se l'ha fet perquè s'atreveix a publicar informacions que difícilment un gran diari, tot sol, s'hauria atrevit a difondre. WikiLeaks és un desembossador. Quin diari s'hauria atrevit a fer notícies dels cables de les ambaixades dels Estats Units si ho hagués hagut de fer tot sol? Segurament, cap. Ara, en canvi, han tingut l'excusa perfecte: s'han limitat a processar informació que s'està fent pública o es farà pública ben aviat. Segons la revista *Time*, i tal com cita la pàgina principal de WikiLeaks mateix: "Pot esdevenir una eina periodística tan important com la llei de llibertat d'informació".

Les dades publicades arran del *Cablegate*, per exemple, són informació sensible. Atempten contra els interessos diplomàtics dels Estats Units. És lògic que un Estat no vulgui que els seus secrets diplomàtics estiguin a la vista de tothom. Però també és lògic que, si un Estat funciona de manera opaca, maquiavèlica, amagant les seves intencions reals a la seva pròpia població i al món, hi hagi qui el vulgui desemascarar. I aquí és on entra WikiLeaks: és una bona eina per desemascarar.

Partint d'aquest punt, la persecució contra Assange i el portal no és gens estranya, ja se l'esperaven. La persecució dirigida sobretot des d'Estats Units per la informació filtrada per WikiLeaks amb el *Cablegate*, però també amb els documents sobre les guerres de l'Iraq i l'Afganistan o el vídeo *Collateral Murder*, de moment, no ha tingut e-

fecte. Bé, a Assange li han impedit, *de facto*, aconseguir asil polític a països com Suècia. També es va aconseguir fer caure el portal principal de WikiLeaks amb atacs informàtics. Però la pàgina ja s'havia copiat amb tota la informació a centenars de servidors mirall. L'intent d'ofegar l'entrada d'ingressos d'activistes impeding-los les donacions tampoc no va funcionar. Amb tot, Assange també està acusat de violació per les autoritats sueques en un procés que ell insinua que és un complot en contra seu. Sigui com sigui, un jutge anglès n'ha concedit l'extradició. Un cop a Suècia, no es pot descartar que les autoritats d'aquest país el lliurin als Estats Units, on podria acabar essent acusat d'espionatge i condemnat a la presó de Guan-

–
“Encara que Assange caigui, encara que WikiLeaks desaparegui, l'eina per tornar a fer el mateix continuarà estant a l'abast de molta gent: Internet”
 –

tánamo o, fins i tot, a mort. Culpable de violació o no, allò de què no es pot dubtar és que Assange s'ha convertit en la cara pública de WikiLeaks i n'està patint les conseqüències.

Però l'avantatge de tot plegat és que, encara que Assange caigui, encara que WikiLeaks desaparegui, l'eina per tornar a fer el mateix continuarà estant a l'abast de molta gent: Internet. D'algun manera, Assange va recollir expe-

imatge del portal WikiLeaks, conegut per la filtració de cables secrets de diferents institucions

riències anteriors com la de Cryptome.org, que ja havia publicat una llista amb les dades d'agents del servei secret MI6 britànic. Encara que a escalles i amb maneres de fer molt diferents, WikiLeaks tan sols ha continuat una tendència molt difícil d'aturar. De la mateixa manera que cada vegada circula més informació personal de gent internauta i les empreses de publicitat cada vegada tenen més accés a dades, fotografies i informació sobre qui navega, això també pot passar a l'inrevés. I ha de passar a l'inrevés. Aturar una informació tramesa a la xarxa és molt difícil, sobretot si qui la vol difondre sap aprofitar-ne les possibilitats.

L'escola Assange

Ara, cal tenir en compte que la circulació d'informació, amb Internet, és molt fluïda. Les nostres dades personals són molt fàcils d'aconseguir, sobretot si som usuaris de xarxes socials com Facebook i Twitter. En una societat on la informació es converteix en sinònim de diners, on es pot saber quanta gent té una edat determinada o uns gustos determinats i com fer-los arribar a la publicitat adequada, les empreses i els governs intenten aconseguir-ne tanta com poden. I haurien d'esperar que les persones controlades intentin fer el mateix. De fet, WikiLeaks ha fet escola. Arran del seu exemple, han aparegut tota mena de portals –com Tradeleaks.com, Indoleaks.org, Ruleaks.net i fons i tot PLeaks.com– dedicats exclusivament al Partit Popular. Amb tot, la majoria d'aquests por-

als no publiquen informació nova o no tenen la capacitat de captar filtracions i el ressò de la versió original. El que podria tenir més possibilitats, de moment, és OpenLeaks.

Arran de l'afer *Cablegate*, cal fer un apunt significatiu: Assange va lliurar tota la informació a cinc grans diaris, mentre que ha anat fent pública la resta en comptagotes al portal de WikiLeaks. Va donar totes les dades només a aquests diaris per assegurar-se que se'n farien ressò, que alguns dels principals diaris del món en farien cas a consciència. Però, fent-ho així, va vetar tots els altres mitjans de comunicació, que, si volien de publicar res, ho havien de fer a remolc de WikiLeaks o s'havien de conformar amb les engrunes d'allò que es deixessin els grans rotatius.

I malgrat tot, aquesta estratègia no ha sortit bé. El mateix Assange s'ha queixat, en més d'una entrevista, del tractament que han fet aquests cinc diaris de la informació de què disposaven. La idea de fer que uns diaris concrets centralitzessin la informació podia semblar bona, però té un problema: WikiLeaks ha fet, precisament, allò que critica, controlar la informació. I, com a mínim en part, s'ha traït a si mateixa. És més, WikiLeaks ha rebut diverses crítiques per la manca de transparència en la seva manera de funcionar i pel personalisme vers Assange.

Críticat per la seva gent

Un dels col·laboradors més estrets de Julian Assange, Daniel Domscheit-

“La idea de fer que uns diaris concrets centralitzessin la informació podia semblar bona, però té un problema: WikiLeaks va fer justament allò que critica, controlar la informació”

Berg, ha publicat un llibre on critica Assange i lloa la idea de WikiLeaks. I no només això. Domscheit-Berg ha obert un projecte semblant i diferent a la vegada: OpenLeaks.org, que encara no ha començat a caminar, però que promet anar una passa més enllà de WikiLeaks. *WikiLeaks per dins*, de Daniel Domscheit-Berg, és un llibre on es qualifica Assange de brillant, carismàtic i aventurer, però, a la vegada, de paranoic, megalòman i amb afany de protagonisme. Amb la seva manera d'escriure, però, Domscheit-Berg també hi queda retratat com un ressentit. Independentment dels motius que pugui tenir, fins i tot confessa que odia Assange. “El 2007, quan vaig començar a col·laborar amb WikiLeaks, em vaig trobar immersit en un projecte que tenia com a principal objectiu fer de mecanisme de control del poder exercit a porta tancada”, comença el llibre de Domscheit-Berg. I poc més endavant, afegeix: “Em va semblar una idea tan senzilla com genial”. Al final, en canvi, el hacker alemany proposa una alternativa a WikiLeaks, el seu propi portal, OpenLeaks.

Domscheit-Berg dedica les 300 pàgines del llibre a aforar WikiLeaks i criticar-lo a la vegada, sobretot per tot

allò que tingui a veure amb la manca de transparència i l'afany de protagonisme d'Assange. “OpenLeaks aspira a consolidar una infraestructura sòbria. Els qui en som membres, ens considerem enginyers i informàtics, no estrelles mediàtiques o salvadors globals i galàctics de mons”, afirma Domscheit-Berg. En tres anys, entre el 2007 i el 2010, el hacker alemany va passar d'admirar Assange a menysprear-lo i dir que ha embogit. Domscheit-Berg defensa que WikiLeaks pretén mantenir-se en la semi-il·legalitat i que això no hauria de passar. Segons diu, s'hauria d'aspirar a convertir la transparència que l'inspira en una part central de la societat. I això no es pot fer mantenint-lo amagat, *underground*.

De fet, Domscheit-Berg ha denunciat la gestió que s'ha fet dels cables i fins i tot afirma que hi ha hagut un “mercat negre” de la documentació aplegada amb el *Cablegate* amb mitjans de comunicació i fins i tot serveis secrets. Per això defensa que s'hauria d'haver lliurat tota i de manera igualitària. Vaja, amb ressentiment o sense, el hacker alemany critica WikiLeaks per allò que aquest portal critica dels organismes sobre els quals divulga informació: per la manca de transparència.

Daniel Domscheit-Berg, un dels col·laboradors més estrets de Julian Assange, presenta el seu llibre ‘Wikileaks per dins’

Brad Manning: la font caiguda

Amnistia Internacional ha denunciat el tracte inhumà infligit per les autoritats dels EUA a Bradley Manning, el soldat nordamericà acusat de filtrar informacions al portal Wikileaks

Per una entitat com WikiLeaks, la protecció de les fonts d'informació és crucial, en depèn la seva credibilitat i, alhora, la possibilitat d'aconseguir més documentació i filtracions. No obstant això, el maig de 2010, el Comandament d'Investigació Criminal de l'exèrcit dels EUA va aconseguir detenir, a la capital de l'Iraq, Bagdad, l'analista d'intel·ligència militar que havia filtrat documents a WikiLeaks, Bradley Manning. El van tancar durant més d'un mes en una presó del campament Arifjan de Kuwait sense cap càrrec d'acusació. Després, el van traslladar al centre de detenció militar de Marine Corps Brig, a Virgínia, i encara més tard, a Fort Leavenworth, a Kansas, on espera un procés militar que el pot condemnar a 52 anys de presó. Durant tot aquest temps, ha estat retintut en unes condicions molt dures.

Però Manning no va ser detingut perquè el sistema de seguretat que fa servir Wikileaks fallés, o perquè cometés cap error a l'hora de fer-lo servir, ni tampoc perquè un hacker del govern nord-americà el descobrís. El van delatar. El hacker colombià Adrian Lamo va avisar les autoritats dels Estats Units. Segons afirma, el mateix Manning li havia dit a través d'un xat que havia obtingut documents de guerra secrets dels EUA a l'Orient Mitjà. Entre els càrrecs de què acusen Manning, hi ha el traspàs no autoritzat d'informació classificada a tercers, en

concret, a WikiLeaks. El programa d'investigació *Frontline* de la cadena PBS va emetre el reportatge *Wikileaks*, el mes de maig, dedicat a l'analista arrestat.

El Pentàgon acusa Manning de ser al darrere d'algunes de les principals filtracions difoses a WikiLeaks els darrers anys, incloent-hi la del vídeo *Collateral Murder*, on es veu com un helicòpter nord-americà mata un grup de civils a l'Iraq. També l'acusen de fer-los arribar documents secrets de les guerres de l'Afganistan i de l'Iraq, aplegats als reculls *Afghan War Diary* i *War Logs*, a més del quart de milió de comunicacions diplomàtiques d'ambaixades nord-americanes del *Cablegate*.

El documental dura una hora i es pot veure sencer a Internet. Hi podeu arribar sempre que vulgueu a través de l'enllaç <http://ves.cat/ajZq>. Per preparar-lo, el productor Martin Smith va accedir al compte personal a Facebook de Manning i en va treure algunes converses i fragments. S'hi expliquen les inquietuds polítiques i socials del soldat detingut, però des d'un punt de vista que no ha acabat d'agradar a algunes de les parts implicades. El reportatge ha rebut crítiques de WikiLeaks i de Julian Assange. Amb tot, inclou entrevistes amb el pare de Manning i un amic seu, amb Julian Assange, Adrian Lamo i el mateix Daniel Domscheit-Berg.

Jamileth Vargas: L'estructura paramilitar resta intacta

FOTOGRAFIES:
Robert Bonet

El president de Colòmbia Juan Manuel Santos va ratificar, el 10 de juny passat, la llei de víctimes i restitució de terres, al costat del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides. Ban Ki-moon la va qualificar com la clau per resoldre la confrontació, però hi ha associacions de víctimes que consideren que és insuficient i que vulnera el dret de la veritat. El Moviment de Víctimes de Crims d'Estat a Colòmbia (Movice) és una de les veus crítiques. Va néixer el 2005 arran de la confluència de diverses organitzacions de drets humans, socials i de les familiars de víctimes de crims de lesa humanitat. Actualment, compta amb unes 50.000 persones i més de 300 organitzacions socials. Jamileth Vargas és advocada del moviment i, amb només 25 anys, dedica tots els esforços a la lluita contra la impunitat dels crims d'Estat. Sap de què parla perquè, quan tenia quatre anys, el seu pare i dos tiets van desaparèixer al municipi de Trujillo.

Gemma Garcia
miralls@setmanaridirecta.info

Recentment, el govern colombià ha aprovat la llei de víctimes i restitució de terres. Una de les crítiques que ha rebut és que el fet d'acceptar la compensació econòmica obliga a renunciar a les accions judicials. Quins altres aspectes són criticables?

La llei és un avenç en relació a tot el que ha passat en els darrers anys a Colòmbia. Tot i així, creiem que no ha tingut en compte les víctimes i que no dóna garanties per l'aclariment dels fets i la veritat. No estem d'acord que posin un preu a la nostra família, no aclareixin els fets i no es diguin quins eren els interessos dels grups que van cometre les massacres. Tampoc no planteja una reparació integral amb garanties. A Colòmbia, estem reclamant la restitució de 6,8 milions d'hectàrees de terra usurpada, però la llei només parla de restituir-ne 2 milions. A més, la figura de dret de superfície estableix que, fins que no es retirin els monocultius de les empreses transnacionals ocupants, no es retorna la terra a la víctima, sinó que se li paga un import. També assenyalava que l'Estat és amo del subsòl i dels cultius i no ofereix garanties perquè les

persones que retornin puguin tornar a cultivar. La llei té molts altres buits.

La llei reconeix les víctimes de les guerrilles i dels grups paramilitars. Quina responsabilitat atorga a l'Estat?

La llei no reconeix els crims d'Estat com a estratègia, sinó com a fets aïllats d'alguns funcionaris. Tot i així, a Colòmbia, la majoria de crims duts a terme per grups paramilitars han comptat amb la connivència i complicitat directa de l'Estat. Hi ha molts casos tramitats davant la Comissió Interamericana de Drets Humans on s'ha comprovat la participació directa de la força pública. No estem parlant només de la darrera dècada, sinó dels anys 70, 80 i 90, quan generals de la república, majors de l'exèrcit i coronels van participar directament en massacres de gent i utilitzant la motoserra. La llei parla dels milers de víctimes en mans de diversos actors armats durant el conflicte, però és evident que les massacres més atroces s'han comès amb la responsabilitat de l'Estat. Hi ha molts casos en què, després d'una massacre, l'Estat dóna una concessió a una empresa minera o a una transnacional en aquell territori, o en què l'exèrcit retira un reforç militar per donar pas als grups paramilitars.

Segons el govern, les estructures paramilitars ja no existeixen i, per tant, hi ha víctimes que queden al descobert.

Hi ha més de 9.000 homes armats a les anomenades bandes criminals, que són les estructures paramilitars que mai no es van desmobilitzar. Fa precisament una setmana van assassinar Ana Fabricia de Medellín, familiar de víctimes i líder comunitària que havia fet moltes denúncies. El govern diu que no existeixen els paramilitars perquè, suposadament, el 2004, amb la Llei de Justícia i Pau 9/75 es van desmobilitzar. Però sabem que la majoria de persones no ho eren, que tot va ser un muntatge. Es va pagar molts joves de sectors populars perquè es fessin passar per paramilitars. Els que sí que ho eren i es van acollir a la llei, quan van comen-

“La llei no planteja una reparació integral amb garanties”

çar a parlar i a denunciar fets que perjudicaven les grans transnacionals i l'Estat, van ser extradits. Als Estats Units, només són sancionats per narcotràfic. Mai no van tocar els alts càrrecs, que continuen delinquant a Colòmbia amb la mateixa complicitat de l'Estat. Tot i que el govern al·lega que, a Colòmbia, el problema és amb la guerrilla, el problema de fons és que continuen existint grups paramilitars. Obeïxen a una estructura que ve de l'Estat i que tendeix a deslegitimar el treball d'organitzacions socials i a criminalitzar la gent que defensa els drets humans. Un altre problema de fons és que no hi ha una distribució de les terres. Encara existeixen la usurpació, la pobresa i les privatitzacions. En definitiva, no hi ha garanties dels drets socials. Per altra banda, la llei només repara víctimes a partir de l'any 85 i, per tant, ignora l'origen del paramilitarisme, que existeix des d'abans dels 80. En canvi, per a la restitució de terres, només es reconeixen les víctimes desplaçades a partir de 1991. Una llei opera amb dues dates diferents.

i actua amb la connivència de l'Estat

Un dels pilars per la reconciliació és la justícia. Com valoreu les rebaxes de penes pels desmobilitzats establerts a la Llei de Justícia i Pau de 2005?

Hi ha més d'un 99% d'impunitat a Colòmbia, malgrat les sentències de la Comissió Interamericana. Part de la reparació integral té relació amb l'aclariment de la veritat. La llei 975 de l'any 2005 havia de garantir la veritat, fer justícia i reparar les víctimes. Després de sis anys, dels 2.000 processos, tan sols hi ha dues sentències i només una està en ferm. Segons la llei, aquells paramilitars que expliquessin la veritat serien condemnats a penes d'entre 5 i 8 anys, però la veritat que ens estan explicant ja la coneixem. Era evident que van fer desaparèixer els nostres familiars i que van cometre les massacres. El que volíem saber amb aquelles audiències era on eren els cossos dels desapareguts i qui es beneficiava dels crims. La veritat va ser a mitges. Per tant, els paramilitars haurien d'haver deixat de beneficiar-se d'un procés especial i passar a la justícia ordinària, on serien jutjats per crims de lesa humanitat, que podien suposar penes de fins a 60 anys. El que es va fer va ser extraditar-los també. La llei, com denunciem les víctimes des de fa molt anys, va ser una farsa. El resultat és que l'estructura paramilitar resta intacta, continua armada, opera amb un altre nom i amb la connivència de l'Estat.

Quins són els pilars imprescindibles del moviment?

Reclamem veritat, justícia i reparació integral, però són imprescindibles unes garanties de no repetició, per tant, una desmobilització real dels grups paramilitars, la investigació dels crims, la recuperació de la memòria i les garanties que no serem assassinades ni jutjades. També calen mecanismes de recerca de persones desaparegudes. Des dels moviments socials, calculem que hi ha prop de 50.000 persones desaparegudes per violència política, més de quatre milions de famílies desplaçades, més de 30.000 assassinats. Cal que es reconegui que l'Estat ha participat en els crims i que el conflicte, a Colòmbia, no es basa només en l'existència de guerrilles. També són imprescindibles les garanties socials: educació, salut, habitatge...

“Hi ha prop de 50.000 persones desaparegudes, més de quatre milions de famílies desplaçades i més de 30.000 assassinats”

Quines dificultats sorgeixen per trobar les persones desaparegudes?

Sabem que hi ha moltes fosses comunes i estem fent un mapatge. La fiscalia va començar a fer exhumacions però sense les tècniques adequades. No hi havia pèrits forenses, ni antropòlegs. En alguns casos, era un enterrament qui els desenterrava i, per tant, malmetia els cossos. Tampoc no hi havia un procediment de reconeixement, ja que no tenim un banc d'ADN com les Mares de Plaza de Mayo. Fins i tot hi ha casos de fosses remogudes. A part, hi ha moltes persones que van ser llençades al riu. Fins i tot Salvatore Mancuso, un dels líders paramilitars, va confessar que havien fet forns crematoris. Aquestes circumstàncies converteixen la recerca en quelcom complex.

Trobar aquestes persones facilitaria el dol?

En el procés d'elaboració del dol, el cos és molt important perquè brinda la certesa que la persona és morta. No tenir-lo és una tortura permanent pels familiars. D'acord amb les creences, és necessari tenir el cos per fer el procés de dol, vetllar-lo, fer els *alabos* (cants funeraris), tot el ritual que hi ha respecte la mort. Fer-ho et permet tancar el dol, enterrar el cos i tenir un lloc per portar-hi flors. Tot el treball que fem està travessat pel component psicosocial. Tot i que el dolor mai no desapareix i continuem esperant aquells absents que sempre són presents, tancar el dol ajuda a viure amb el dolor, que puguem parlar de la víctima i dels seus somnis sense haver de parlar de l'horror. Si sabem que hi ha finques on les persones van ser torturades, també volem que siguin llocs de trobada. Si sabem que van llençar cossos als rius, volem fer una cerimònia. Allò simbòlic és important.

El conflicte té unes repercussions específiques sobre les dones, però quin paper tenen en la recerca de justícia, veritat i memòria?

Històricament, les víctimes directes han estat els homes, això fa que siguem les dones les que quedem vídues, orfes i amb les criatures. Nosaltres emprenem aquesta recerca de justícia i reparació i busquem les persones desaparegudes. No només juguem el rol de dona mare de família, sinó que som les víctimes supervivents. Ara ens toca treballar per mantenir els fills, denunciar i fer treballs de memòria. I pel fet de dur a terme aquestes lluites, ara moltes companyes també són assassinades i es converteixen en víctimes directes. També hi ha víctimes de violència sexual que no s'atreveixen a denunciar per por. En aquest sentit, també reivindicuem els drets de les dones. Dins el moviment, som qui traïem les fotografies dels nostres estimats i hem reprès els seus projectes de vida. Són les mares qui expliquen als fills els projectes de vida dels seus pares, per què lluitaven, què reivindicaven i per què van ser assassinats.

“La criminalització contra el moviment continua. Continuen les amenaces, les detencions arbitràries i els assassinats”

Com a moviment, rebeu amenaces?

El moviment ha estat criminalitzat des que es va crear. Hi ha companys detinguts i altres que estan sent processats. També han assassinat companys, alguns han patit persecució i amenaces diàries, sobretot a Sucre. Les persones del moviment que estan treballant en la restitució de terres també es troben en perill, un d'ells va ser assassinat. La criminalització contra el moviment continua. I també continuen les amenaces, les detencions arbitràries i els assassinats.

Les relacions amb el govern de Santos han millorat?

Evidentment, actualment la interlocució és molt difícil, no se'ns escolta. El govern anterior deia que tota persona que no estigués d'acord amb ell, hi estava en contra i, per tant, totes les víctimes érem guerrilleres. L'actual està més preocupat per millorar la imatge a nivell internacional i, concretament, amb Europa i els Estats Units, perquè signin els tractats de lliure comerç. De fet, el president actual, Juan Manuel Santos, va e-

xercir com a ministre de defensa del president Álvaro Uribe i va ser el responsable dels falsos positius. Santos oferia diners als soldats que presentessin guerrillers donats de baixa en combat. Es va descobrir que l'exèrcit, per rebre la compensació, reclutava joves de sectors populars, així aprofitaven per endur-se líders estudiantils, i els duïen a lloc allunyats per matar-los. El cas més emblemàtic és el de Soacha: unes persones van ser detingudes a Bogotà i van aparèixer 500 quilòmetres al nord del país, assassinades i presentades com a guerrillers donats de baixa en combat. Tenim més de 2.000 casos de falsos positius. Santos té responsabilitat directa en aquests crims.

Massacre de Trujillo: 342 assassinats

El teu pare va desaparèixer el 1990 a Trujillo. En quines circumstàncies?

Orlando Vargas Londoño va desaparèixer el 2 d'abril de 1990. Formava part d'una cooperativa de fusters a Trujillo. Des de finals dels 80, aquesta població protagonitzava un procés organitzatiu molt fort, dinamitzat pel sacerdot Tiberio Fernández Mafla. Havien creat al voltant de vint cooperatives. L'any 1989 hi havia una mobilització camperola per reivindicar drets i es va fer una marxa molt gran a Trujillo, que va ser acusada d'estar promoguda per la insurgència. A partir d'aleshores, es van començar a produir assassinats selectius, que es van incrementar l'any 90, després d'un enfrontament a una sendera anomenada Sonora, entre l'exèrcit i l'ELN. Quan va acabar l'enfrontament, la guerrilla es va retirar i, el dia següent, 1 d'abril, grups paramilitars es van endur onze persones acusades de col·laborar amb la guerrilla, entre elles, una dona de 59 anys, Esther Cayapu Trochez, que assistia els parts a la sendera. L'acusaven de ser infermera de la

guerrilla. El 2 d'abril, al casc urbà, el meu pare va ser detingut per l'F2 de la policia, una força policial que avui no existeix. Va desaparèixer amb els meus dos tiets i dos companys de feina. El sacerdot que dinamitzava els processos va començar a denunciar les desaparicions i, el 17 d'abril, quan tornava d'oficiar una missa a un poble proper, va desaparèixer en companyia de la seva neboda que tenia dinou anys i dues persones més. L'únic cos que es va trobar va ser el del sacerdot, que flotava a les aigües del riu Cauca, completament desmembrat. El pescador que va recuperar el cos també va ser assassinat posteriorment.

S'ha fet justícia?

És un dels primers casos que es tramita davant de la Comissió Interamericana de Drets Humans que evidencia que va haver-hi responsabilitat directa, que Alirio Antonio Urueña (de l'exèrcit) va participar en els fets, era qui torturava i assassinava. És el primer cas en què un president de la república surt a demanar perdó públicament. L'any 1995, el president Ernesto Samper Pisano va

acceptar la responsabilitat, va demanar perdó a les víctimes i es va comprometre a reparar-les i a fer justícia. Tot i així, han transcorregut 21 anys, el cas continua en completa impunitat, el major de l'exèrcit va ser detingut i posat en llibertat perquè la imputació estava mal feta. El dos d'octubre de l'any passat va ser condemnat a 40 anys de presó, però sentència lliure. Els caps del narcotràfic implicats, un d'ells Diego Montoya, estan extraditats als Estats Units i ell en llibertat. No hi ha justícia, tot i que la massacre es va convertir en un cas emblemàtic per diversos elements. Primer, entre 1986 i 1994 es produïren al voltant de 342 víctimes. Segon, és un cas que evidencia la responsabilitat directa de l'Estat i la connivència trípode de la força pública: Estat, exèrcit i policia, amb els grups paramilitars i els narcotraficants, com a finançadors. És un dels primers casos on comencem a veure l'ús de la motoserra. Es reforça la impunitat amb el fet que un testimoni directe dels fets que va denunciar va ser declarat boig a finals del 90 i el 91 va desaparèixer.

LES COMPETÈNCIES DE L'INFANT (III)

El marc educatiu

En aquest article, ens centrem en la importància del joc com a element cabdal que permet desenvolupar l'autonomia i la iniciativa de l'infant. Tot i que en la societat actual el joc es considera una activitat secundària, a través del joc, els nens i nenes

van incorporant progressivament comportaments i activitats pròpies del món que els envolta. A més del joc, també tractarem de la necessària col·laboració entre pares i mares i mai-nada en el desenvolupament de les tasques escolars.

El joc entre les nenes i amb les mares esdevé un element fonamental pel desenvolupament de les competències infantils

-
Arxiu Robert Bonet

Manel Moles
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

La tutora de la Sara és molt exigent. No sols és autoritària i severa, sinó que també demana sovint un esforç addicional i ordena feines per fer a casa. Com el dia que va demanar una redacció, un treball de medi i dues planes d'exercicis de matemàtiques. En aquella ocasió, només la Sara va poder portar tots els deures fets. Quan l'Andrea li va preguntar com ho havia aconseguit, la Sara li va dir: "És un secret".

Una cursa de resistència

El procés d'aprenentatge d'un infant no s'ha de considerar com una cursa, malgrat que socialment és el que sembla. En qualsevol cas, no és en absolut una cursa de velocitat, sinó, com a molt, una cursa de resistència, on no guanya qui arriba primer, sinó qui arriba més lluny.

Continuant amb aquesta metàfora, podríem dir que, com moltes altres

curses, aquesta té una etapa pròleg. Però és una etapa pròleg peculiar. Primer, per la seva durada: deu anys sobre el paper, tretze, catorze o quinze a la realitat. Segon, per la seva extrema duresa: al voltant d'un 30% no aconsegueix finalitzar aquest pròleg; un 15% més, tot i haver arribat a la meta, no pren la sortida de la primera etapa; un grup indeterminat continua en la competició, però més per inèrcia que per convenciment o creença en les seves capacitats. A aquesta etapa pròleg, l'anomenem escolarització obligatòria.

Com a responsables del procés d'aprenentatge de les nostres filles, hem de vetllar perquè arribin a l'educació postobligatòria (l'hora de la veritat) en plenitud de forces, plenes de confiança i amb la motivació intacta.

Autonomia, iniciativa i motivació

La competència personal bàsica d'autonomia i iniciativa és fonamental per al desenvolupament correcte de les

altres competències i per a la integració en el món adult amb suficiència i de forma satisfactòria. En les arrels d'aquesta competència, trobem la motivació com a motor i significació de l'autonomia i la iniciativa.

-
Hem de vetllar perquè l'infant arribi a l'educació postobligatòria en plenitud de forces i ple de confiança i de motivació

Quan relacionem la motivació amb l'autonomia i la iniciativa, hem de tenir molt clar de quina motivació estem parlant. Diferenciem, en general, entre motivació intrínseca –pròpia o interna– i motivació extrínseca, externa o aliena. Parlem de motivació intrínseca quan la persona es veu impulsada a dur a terme una acció pel pur plaer de fer-la, per la satisfacció que li proporciona

el desenvolupament d'aquesta acció. Parlem de motivació extrínseca quan la motivació per dur a terme una acció no se situa en l'acció mateixa, sinó a obtenir un benefici o a evitar un perjudici directament o indirectament associat a l'acció.

Així, trobem una diferència substancial a l'hora de dur a terme tasques motivades intrínsecament o extrínsecament. Mentre que les primeres (les intrínseques) es duen a terme sense esforç, amb interès i amb un aprenentatge intencional, les segones (les motivades extrínsecament) requereixen d'una intenció conscient, d'un esforç addicional per mantenir-se en la tasca i, un cop satisfet o eliminat l'estímul (premi, càstig, objectiu extern), la tasca és abandonada. Estem parlant d'un doble esforç en les tasques motivades extrínsecament: l'esforç propi de la tasca i l'esforç d'obligar-se a fer-la.

Parlem de l'autonomia i la iniciativa com a competències fonamentals

en la base de la resta de competències i cabdals per al desenvolupament independent de l'infant. El desenvolupament de l'autonomia i la iniciativa en l'infant s'associa amb la motivació intrínseca, mentre que la motivació extrínseca s'associa amb la dependència i l'obediència.

Aprendre jugant

Per als nens i nenes d'educació primària, l'activitat que respon a una motivació intrínseca més genuïna és el joc. Joc espontani, simbòlic, imaginatiu i manipulatiu.

En la societat actual, el joc dels infants es considera una activitat secundària, prescindible, pertanyent a l'apartat de l'oci, del temps lliure. El joc espontani no es considera una activitat educativa, ni tan sols una necessitat vital de la mainada. De mica en mica, els espais i els temps del joc s'han vist desplaçats i marginats a franges horàries intempestives i a indrets inadequats.

S'ha de lamentar el descrèdit social de què és objecte el joc, però no sols això. També estem assistint a una tergiversació i manipulació d'aquesta activitat per una banda comercial (jocs d'ordinador, jocs comercials...) i per una altra de valors (jocs esportius competitiu), que desvirtuen la funció original del joc.

El joc és una activitat que compartim tots els mamífers superiors en la

nostra etapa de desenvolupament. Aquest fet és indicatiu de l'existència d'una funció, d'una utilitat associada a aquesta activitat. La funció associada al joc és, precisament, la incorporació progressiva de l'infant en els comportaments i les activitats pròpies del món que l'envolta, mitjançant la simulació i la pràctica d'aquestes activitats en un entorn segur. Però, més enllà d'aquesta funció formativa i educadora –que podem considerar més o menys adequada a les circumstàncies actuals–, associem al joc espontani de l'infant el desenvolupament de les seves competències d'autonomia i iniciativa, la potenciació de la seva independència i autosuficiència com a conseqüència del respecte a les motivacions intrínseques.

Fer els deures als infants

El joc no és l'únic àmbit susceptible de motivació intrínseca. Els estudis i l'aprenentatge també ho són. No obstant això, en general, observem un abús de la motivació extrínseca com a motor i impulsora de l'activitat escolar. Aquest excés de motivació externa suposa un desequilibri en l'ordre motivacional de l'infant i pot provocar un retrocés de la seva motivació intrínseca per l'aprenentatge.

No és previsible que aquesta circumstància canviï a curt o a mitjà termini. Com a responsables del procés d'aprenentatge de l'infant, les mares i

Un grup de nenes juguen alegrement al carrer

els pares han de graduar i reequilibrar la intensitat dels dos tipus de motivació, en la mesura de les seves possibilitats.

Reprent la metàfora de la cursa de resistència del començament, ha de ser un objectiu fonamental que l'infant arribi al final de l'etapa pròleg (educació obligatòria) en les millors condicions possibles per poder afrontar amb el màxim de garanties les etapes puntuables (educació postobligatòria).

Cal que existeixi una col·laboració necessària entre les mares i els pares i els infants en el desenvolupament de les diferents tasques escolars i d'aprenentatge

tòria). I un element poderós i cabdal en aquest moment és l'existència d'una motivació intrínseca pels estudis forta i sana. Amb aquest objectiu en ment, la motivació intrínseca de l'infant pels estudis es converteix en un tresor que cal mimar i alimentar contínuament perquè es desenvolupi i creixi.

Per treballar i potenciar aquesta motivació intrínseca pels estudis, és interessant proporcionar a l'infant temps i espai per fer les tasques escolars i d'aprenentatge que connecten més amb les seves motivacions pròpies

i amb els seus interessos, en detriment d'aquelles que requereixen d'un esforç i un índex de motivació extrínseca més elevat. Això pot suposar, en molts casos, haver d'alleugerir l'infant de la càrrega de tasques escolars que porta a casa i col·laborar amb ell en el seu desenvolupament, resolent-les de manera oral, simplificant-les, presentant-les de forma diferent o, fins i tot, fent algunes de les tasques parcialment o totalment, quan les circumstàncies així ho requereixin.

Un equip de treball

La col·laboració necessària que hi ha d'haver entre les mares i pares i els infants en el desenvolupament de les diferents tasques escolars i d'aprenentatge suposa un treball en equip, en el qual un grup de persones cooperen i s'esforcen plegades en la consecució d'un objectiu comú: el desenvolupament i l'aprenentatge d'un d'ells.

Mitjançant aquesta col·laboració i aquest treball en equip, es desenvolupa un equip de treball experimentat, eficaç i polivalent. Un equip de treball que pot constituir una eina molt poderosa d'aprenentatge i de resolució de problemes al llarg de l'etapa obligatòria i també en la postobligatòria o en altres àmbits o situacions en què calgui fer front a una dificultat, assolir un objectiu o dur a terme una tasca determinada.

Desnonant l'estafa

FOTOGRAFIA: Albert Garcia

És l'Elisa, veïna de Montcada i Reixac. És la seva ràbia i la seva desesperació per l'amenaça de ser desnonada de casa seva i per haver de fer front a un deute de centenars de milers d'euros durant la resta de la seva vida per culpa del frau hipotecari. És una de les 300.000 execucions hipotecàries de l'Estat espanyol, un dels vint desnonaments diaris que es produeixen a Catalunya. Una nova víctima de la perversa lògica del mercat, de la bombolla immobiliària. Una altra petita pedra a la sabata per a l'especulació financera. Una nova persona que haurà d'abandonar un pis que passarà a engrossir la cartera d'habitatges buits d'una entitat bancària. És un dels drames dels nostres dies, d'aquest sistema. El de desenes de milers de famílies obligades a pagar i patir una crisi que no han provocat. El de l'atur generalitzat, el de la manca de drets socials, el de la impossibilitat de fer front a quotes hipotecàries abusives, a clàusules irregulars. El drama de no tenir, ni tan sols, accés a un dret bàsic, un habitatge digne. És l'estafa institucionalitzada, legalitzada i reglamentada. La lògica acumulativa

silenciosa del capital. El robatori perpetu. La desposseïció, l'opressió i l'explotació. És el sord genocidi social. L'enèsima prova irrefutable de la vigència de la lluita de classes. És la injustícia.

Però també és la resistència. La mirada d'una dignitat que mai no podrà ser desallotjada. La de les que lluiten, malgrat tot. És l'organització en plataformes d'afectats per la hipoteca, aquí i arreu. És la tendresa, el compromís i la solidaritat. La voluntat, l'esperança, fins i tot, de traçar nous camins i teixir noves complicitats. És fugir de l'angoixa i la culpabilització, de la individualització del problema, i tastar la dolçor de l'"entre totes ho farem tot i canviarem el que s'hagi de canviar". És la denúncia, no d'un cas, sinó d'un sistema. És un dia a dia a la trinxera, colze a colze, per subvertir el seu ordre absurd. I és, sobretot, la petita gran victòria de plantar-se conjuntament i aturar un desnonament. És mirar-los fit a fit i que sàpiguen que, quan tornin, ens hi tornaran a trobar.

Oriol Sorolla

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

LIBERTAT D'INFORMACIÓ

La fiscalia exigeix material gràfic sobre el 15-J a divuit mitjans

La Fiscalia Provincial de Barcelona va exigir a divuit mitjans de comunicació, el 20 de juny, que facilitessin en un termini de 48 hores totes les fotografies i gravacions de què disposessin sobre els fets succeïts al Parlament durant la jornada del 15 de juny -independentment que haguessin estat difoses o no- amb la finalitat de prosseguir amb la investigació engegada per identificar les indignades que, al llarg d'aquell dia, haurien dut a terme

presumptivament accions delictives com injúries, agressions i delictes contra les institucions de l'Estat.

Arran d'aquests esdeveniments, el 25 de juny, el Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC) va emetre un comunicat on titllava de "desproporcionada" la petició de la fiscalia i manifestava el seu malestar per una situació que, segons el seu parer, s'ha aplicat de manera "exagerada i generalitzada" tot i tenir base legal.

El sindicat afirma que aquest tipus d'actuacions "perjudiquen la llibertat d'informació dels professionals i el dret de la informació de la ciutadania", ja que els i les periodistes "a ulls de manifestants passats i futurs, no s'hauran limitat a fer la seva feina, sinó que el producte d'aquesta pot acabar de manera sistemàtica en mans d'autoritats policials o judicials", tot i que les mateixes professionals puguin estar-hi en contra. DAVID BOU

TELEVISIÓ

Manipulació descarada i pel boc gros

La presentadora de "El Círculo" de Telemadrid, María López, va utilitzar Lunes fotos (publicades primer pel diari *El Mundo*) dels incidents registrats a Grècia durant la vaga general del 15 de juny per criminalitzar l'acció de protesta del parc de la Ciutadella i per presentar com a violentes les indignades catalanes i el moviment del 15-M. A les fotos, que es van presentar com si haguessin estat preses davant del Parlament el 15 de juny, hi apareixien manifestants gregues que s'enfronten a la policia amb pals i banderes del país hel·lènic. Després que es descobrís la manipulació, López va afirmar que s'havien utilitzat per culpa "d'un error dels treballadors". El comitè d'empresa ha negat aquesta acusació i ha afirmat que ens trobem davant "d'una altra manipulació" orquestrada "des de la direcció dels informatius de Telemadrid, dirigida per Agustín de Grado". També han rebutjat aquest "nou episodi de manipulació informativa" i han manifestat que són aliens a aquests fets amb l'afirmació: "Els estem combatent des de fa anys i estan deixant sota mínims la credibilitat d'aquest mitjà de comunicació públic". XAVI MARTÍ

TELEVISIÓ - MITJANS ALTERNATIU

Roben els equips de transmissió de La Tele i boicotejen la seva emissió

Els equips de transmissió mitjançant els quals retransmetia La Tele -televisió comunitària de l'Assemblea per la Comunicació Social (ACS)- pel canal 37 de la TDT van ser robats del seu emplaçament el divendres 24 de juny entre les 7 i dos quarts de 8 del matí. A més del transmissor de televisió, també es van sotraure diversos ordinadors i algun equip radiofònic que també duia a terme les seves emissions des del mateix emplaçament. A dia d'avui, encara es desconeix la motivació del robatori i també la seva autoria. Des de La Tele, continuen treballant per restablir l'emissió i preveuen solucionar el contratemps abans que comenci el mes de juliol. Tanmateix, es fa una crida a totes aquelles persones que vulguin col·laborar a tirar endavant el projecte d'alguna de les moltes formes que hi ha. RAMÓN SESÉN

PREMSA - MITJANS ALTERNATIU

'Zona Sec': quinze anys de proximitat i compromís

La premsa de barri que tant va reivindicar el periodista Josep Maria Huertas Claveria en la seva creuada per dignificar el periodisme de base està d'enhorabona. En els temps que corren, en què la professió periodística està condicionada per criteris com la rendibilitat econòmica o les audiències, és convenient destacar el quinzè aniversari

d'un diari humil i autogestionat com el del Poble-sec, el *Zona Sec*. El mitjà de proximitat d'aquest barri popular barceloní va complir quinze anys el mes d'abril passat. El *Zona Sec*, que té una estructura assembleària, fa d'altaveu del teixit associatiu de la zona i compagina les informacions que generen les entitats amb la feina periodística de les

seves redactores, totes elles professionals. Una combinació híbrida entre la informació popular i la periodística, que és el tret distintiu d'una publicació gratuïta que se sustenta gràcies a les aportacions del petit comerç.

Durant la darrera Mostra d'Entitats del Poble-sec, el diari va oferir al veïnat l'exposició *Els nostres Nous Catalans*, a càrrec del perio-

dist Jordi Molina i el fotògraf Joan Herrera. Una mostra que retrata la diversitat cultural d'aquest singular racó de Barcelona que ha experimentat molts canvis els darrers deu anys. De fet, el tractament responsable del fenomen de la immigració és un dels principals cavalls de batalla d'aquesta publicació popular i independent. J.M.

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV
DIJUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua
DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpiritu.

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativest treball.coop

Soni-b

SONORIZACIÓ I IL·LUMINACIÓ D'ACTES I ESPECTACLES

817 59 44 40 - 687 92 60 13

soitlluns@gmail.com
www.soni-b.com

Diagonal

El lobby transgènico en el Gobierno 29

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

Fundació Tam-Tam - 93 218 92 39
tamtam@bernet.com

impresos de tota mena disseny gràfic compaginació il·lustració rètols webs ...

www.coop57.coop

serveis financers ètics i solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics i solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

SÍRIA · ANÀLISI DE LA REVOLTA QUE ES VIU EN AQUEST PAÍS ÀRAB

“El poble vol que caigui el règim”

David Karvala. Membre de la Plataforma Aturem la Guerra i coneedor de primera mà de les revoltes als països àrabs Barcelona.

“**A**sh-sha'ab iurid isqat an-nitham”, “El poble vol que caigui el règim”, és el crit de les revolucions tunisiana i egípcia i, avui, també de centenars de milers de sirians, que protesten contra la dictadura hereditària dels Assad. Ja han pagat un preu molt alt: uns 1.300 morts, milers de detinguts i, recentment, un èxode massiu al país veí, Turquia, per escapar de la repressió. En un cas extrem, Hamza el-Khatib, un noi de tretze anys, va ser torturat horriblement i assassinat per les forces de l'Estat a finals del mes de maig.

Síria viu sota el control directe del partit Baas des de l'any 1963. Hafez al-Assad va prendre el poder el 1970 i, quan va morir, l'any 2000, el comandament va passar al seu fill, Bashar al-Assad.

Inspirats per Tunísia i Egipte, el 3 de febrer de 2011, joves sirians, principalment exiliats, van convocar protestes a través de Facebook. Internet té poca implantació en aquest país i hi va haver poca resposta. Però tothom veia les imatges de Tahrir per Al-Jazira i la confiança i la ràbia es van contagiar. A finals de març, les protestes ja comptaven amb milers de participants a moltes ciutats i amb més de 100.000 a Deraa, al sud de Síria, prop dels alts del Golan, ocupats per Israel. Quant l'exèrcit, dirigit per Maher Assad, germà del dictador, va reprimir els manifestants, aquests van cridar: “Maher ets covard! Envia les teves tropes per alliberar el Golan”.

Ghayath Naisse diu que el 70% de la riquesa està en mans dels familiars i amics d'Assad

Des de llavors, i malgrat la brutal repressió, les protestes han crescut i s'han estès per tot el país. Ghayath Naisse, activista siriana exiliat i membre del Comitè de suport a la intifada siriana, explica que les protestes són molt espontànies: “Hi ha una oposició política, però és molt petita i basada en la classe mitjana; té poca connexió amb el moviment popular, que sobretot és de gent pobre”.

Diferents informes han denunciat un gran nombre de casos de tortures que s'han registrat a les presons secretes siríes

Segons Naisse, la gent crida contra la corrupció i per la llibertat i la justícia social. Explica que, actualment, el 70% de la riquesa està en mans d'un petit cercle de familiars i amics d'Assad. Assad és alaïta, però l'elit és multiconfessional. La lluita a Síria no és sectària, entre alaïtes i sunnites. Els alaïtes no són els privilegiats a Síria: la part alaïta del país és molt pobre. Naisse explica: “Gent de totes les religions participa a les protestes, però, és clar, la majoria de la població és sunnita i, per tant, la majoria de manifestants també ho són”.

Alguns sectors de l'esquerra occidental -fins i tot un dels partits comunistes de Síria- diuen que aquest país és antiimperialista i titllen els manifestants d'agents dels EUA i d'Israel.

En realitat, més enllà d'algunes discrepàncies conjunturals, la dictadura dels Assad té un llarg historial de col·laboració amb els EUA. Naisse manté que el seu *antiimperialisme* és només una postura: “La seva única estratègia és mantenir-se al poder”. “L'aliat de veritat de la resistència és el poble siriana, no el règim”, afegeix. De fet, és evident que Israel prefereix Assad als perills d'una revolució popular.

El moviment revolucionari egipci ho té clar i ja ha fet protestes contra la repressió davant l'ambaixada siriana al Caire.

La Plataforma Aturem la Guerra també s'ha declarat en solidaritat amb el poble siriana, igual que abans havia fet amb els pobles de Tunísia, Algèria, Egipte...: “Condemnem la brutal repressió que està exercint el govern siriana contra la seva població. Cap govern pot ofegar en sang les legítimes aspiracions populars a la democràcia, a la justícia social i al respecte dels drets humans”. La Plataforma ha donat suport a les manifestacions organitzades a Barcelona per l'Associació siriana-catalana per la llibertat i la democràcia.

Res d'això no implica afavorir una intervenció estrangera. Tampoc no la volen els activistes sirians, declara Naisse: “No volem veure a Síria allò que hem vist a l'Iraq ni allò que veiem ara a Líbia”.

Quines són, llavors, les perspectives de la revolució siriana? Igual que abans a Tunísia i a Egipte (i ara a Catalunya), els dirigents diuen: “O bé jo, o bé el caos i la violència”. Igual que en aquelles revolucions, la gent ha perdut la por i no sembla que la repressió aconseguís acabar amb les protestes.

Però la lluita, a Síria, s'enfronta a grans reptes. Si bé la revolució no és sectària, el règim intenta promoure el sectarisme per dividir l'oposició, igual que ho fan els elements de la dictadura a Egipte, fins ara sense èxit.

A causa de la duresa de la repressió, hi ha pocs moviments socials independents

Alguns sectors de l'esquerra occidental se sumen a aquests intents i al·leguen que el moviment està dominat pels Germans Musulmans, que “amaguen armes a les mesquites”.

La veritat és que, a causa de la duresa de la repressió -i el suport al règim dels partits “comunistes”-, hi ha pocs moviments socials independents. La poca organització que hi ha es basa sobretot en l'islam. A Egipte també hi va haver molts islamistes a les protestes i això no va ser motiu per negar-los el suport.

I els que justifiquen l'assassinat de més de 1.000 persones per part del règim -incloent, segons l'oposició, molts soldats que s'havien negat a disparar- no tenen base moral per criticar el moviment per intentar defensar-se.

Quin pot ser l'eix vertebrador del moviment a Síria? No serà una religió -n'hi ha moltes- ni tampoc l'arabicitat, hi ha d'altres nacionalitats, com els kurds.

A Egipte, avui, la clau és cada vegada més la classe social. La burgesia i els pobres en general cerquen la justícia social i això no vindrà d'unes limitades reformes democràtiques, sinó que requereix un canvi molt més profund.

Aquesta divisió social també existeix a Síria; el que falta és una esquerra organitzada capaç d'expressar-la de manera conscient.

Però bufen aires de canvi i de lluita social. Podem esperar que, a Síria, com als altres països en lluita, sorgeixin noves organitzacions i consciència des de la pròpia revolució.

Com diu Naisse: “Ja no es pot tornar al passat, la regió ha canviat.”

, roda el món

MÓN • EL 20 DE JUNY ES VA COMMEMORAR EL DIA MUNDIAL DEL REFUGIAT

Hi ha 40 milions de persones refugiades al món segons l'ACNUR

Mónica Posada
Barcelona

La majoria de les persones que vivim sense haver de fer front al conflicte, la por i la persecució oblidem que la gran part de les persones refugiades són gent amb llars, famílies, feina i somnis que han hagut d'abandonar per poder salvar la vida. El 20 de juny es va commemorar el Dia Mundial del Refugiat amb una expressió de solidaritat, sensibilització i responsabilitat amb totes les persones refugiades. Segons dades de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per al Refugiat (ACNUR), actualment hi ha més de 40 milions de persones refugiades al món, la majoria de les quals són desplaçades internes, desarrelades dins els seus propis països. El Sudan, el Pakistan, la República Democràtica del Congo, el Txad o Colòmbia són alguns dels països amb uns índexs més alts de persones refugiades i apàtrides del món. No són els únics. La primavera àrab i les guerres que s'estan vivint a Líbia i a Síria han augmentat dràsticament el nombre de persones refugiades a la regió del nord de l'Àfrica.

Es calcula que una tercera part de les persones refugiades que hi ha al món són palestines i, en els últims 60 anys, s'han convertit en el grup de població que roman més temps a l'exili. A pesar que l'Agència de les Nacions Unides per als Refugiats Palestins a l'Orient Pròxim (UNRWA) tan sols reconeix com a "persones refugiades palestines" les que van residir als territoris ocupats entre el 1946 i el 1948 i les "que van perdre les llars i els mitjans de vida com a resultat de la guerra àrab israeliana de 1948, així com els seus descendents", les seves dades de 2008 comptabilitzen un total de 4.671.811 persones en camps de refugiades. De totes elles, aproximadament 1,3 milions viu en un dels 58 campaments reconeguts a Jordània, el Líban, Síria, Cisjordània i Gaza. El Moviment per la Pau (MPDL), entre d'altres organitzacions, dona suport a més de 40.000 persones refugiades palestines en aquestes zones, junta-

25.000 refugiades i migrants afrocolombianes han construït una ciutat sobre el mar a la costa del Pacífic colombià

Prop de sis milions de refugiades palestines viuen a diferents països del món

ment amb les organitzacions locals, sobre els eixos d'Enfortiment de la Ciutadania, Discapacitat i Dona i Salut, principalment a la Franja de Gaza.

En el cas de Colòmbia, segons l'últim informe de la Consultoria per als Drets Humans CODHES, el

desplaçament forçat de la població continua augmentant: la mitjana és de 778 persones desplaçades diàriament per la força durant tot l'any. La regió de Montañas de María és una de les més colpides per aquesta realitat. El desplaçament forçat i el robatori de terres constitueix una

violació massiva dels drets fonamentals i una realitat que han hagut d'afrontar milions de dones i homes, majoritàriament del món rural: persones camperoles, indígenes i afrocolombianes. L'Institut Latinoamericà per a una Societat i un Dret Alternatiu (ILSA), la Corporació de

Desenvolupament Solidari (CDS) i el Col·lectiu Comunicació Muntis de María Línia 21 (CCMM-Línia 21) són algunes de les organitzacions colombianes que treballen pel suport de les persones que sofreixen el desplaçament forçat.

Respecte a la població sahrauí, s'estima que encara hi ha al voltant de 130.000 persones refugiades vivint als campaments, en una zona desèrtica aïllada i dependent de l'ajuda humanitària internacional per sobreviure.

A Madrid, el MPDL treballa en serveis de sensibilització i igualtat de gènere en un dels Centres d'Acolliment (CAR). En aquest espai, avui hi resideixen 75 persones sol·licitants d'asil polític, procedents de països com el Kirguizistan, el Camerun, l'Iran o Hondures i que s'han vist forçades a abandonar les seves llars per motius de persecució religiosa, política, ètnica o per la seva orientació sexual. Segons la llei vigent, només amb el seu testimoni ja haurien de poder obtenir la condició d'asilades. A la pràctica, però, es veuen forçades a abandonar els seus països sense temps per recollir les proves que moltes vegades els són exigides quan creuen les fronteres i la seva situació d'apàtrides s'eternitza durant anys. Les autoritats, tant estatals com internacionals, fallen així al compliment dels principis recollits a la Convenció de Ginebra de 1951 sobre l'Estatut dels Refugiats i dels principis de solidaritat i respecte dels drets humans recollits i ratificats en el si de les Nacions Unides i la Unió Europea. Totes les persones tenim el dret de viure en pau i gaudir dels nostres drets bàsics. Si no és així, des dels països d'acolliment, es té l'obligació de facilitar que la gent que sofreix injustament el desplaçament forçat pugui restablir la seva vida mentre no es garanteixi el retorn al seu país amb seguretat.

+ INFO

www.mpd.org

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatat invisible
www.laciatatinvisible.org
Recu 35 euros - 08014 BCN - 93 298 99 47

KAMILOSETAS MUSKARIA

PÀNIC TURMENTS I MALA LLET NOU TREBALL DISPONIBLE

DIRECTA
SUBSCRIU-TE ARA !

www.setmanaridirecta.info

COL·LECTIU RONDA
assessorament JURÍDIC a PERSONES i entitats d'economia SOCIAL

www.cronda.coop

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

EUROPA DE L'EST · LES 'REVOLUCIONS DE COLORAINES' ARROSSEGUEN UCRAÏNA I GEÒRGIA AL DALTABAIX ECONÒMIC

La crisi neoliberal a les exrepúbliques soviètiques dóna ales a la ultradreta

Alex Romaguera
Barcelona

La cartografia oficial ens explica que Kíev és la capital de l'estat d'Ucraïna, el vint-i-novè país del planeta en nombre d'habitants, prop de 45 milions. Però, sobretot, representa la cruïlla entre dos mons irreconciliables, tal com va quedar palès a la Segona Guerra Mundial, quan bona part de la població es va aliar a l'exèrcit roig per combatre les forces nazis. A la *Ciutat heroica*, com l'anomena la gent, milers de partisans van plantar cara al Tercer Reich i als sectors contrainsurgents que li van donar suport, entre els quals, les milícies de l'Exèrcit d'Alliberament Ucrainès.

Han passat gairebé 70 anys d'aquella tragèdia col·lectiva i Kíev torna a ser l'epicentre del xoc entre aquestes dues cosmovisions. Avui, els vells partisans ucraïnesos que van alliberar el món de l'agressió feixista observen, estupefactes, la irrupció de partits nacionalistes i xenòfobs que, sota la bandera de l'Alemanya nazi, blasmen la gesta dels seus compatriotes durant la segona gran guerra.

Marxa de grups neonazis pels carrers de Kíev en homenatge a l'ídol nacionalista Stepan Bandera

El deteriorament de l'Estat social, que té el seu origen en el triomf de la revolució taronja de 2004, ha accelerat la deriva reaccionària a Ucraïna

El rebrot feixista que es produeix a Ucraïna, però també a Geòrgia i a d'altres països de l'antiga URSS, té moltes causes, no només la seducció pel nacionalsocialisme com a sortida davant la manca d'horitzons del jovent. El progressiu deteriorament de l'Estat social, que té el seu origen en el triomf de la famosa revolució taronja de 2004, ha estat letal per accelerar la deriva reaccionària que esclata al bell mig dels carrers.

Revoltes innòcues

Aquella *revolució de coloraines*, apareguda com a reacció al frau electoral denunciat contra el govern d'aleshores, havia donat peu a la presidència del líder de la formació Naixa Ucraïna (La Nostra Ucraïna), el nacionalista proocci-

dental Víktor Iúxenko. Un líder renovador que, a canvi del suport dels Estats Units i de les principals potències europees, va iniciar un conjunt de reformes consistents en la desregulació del mercat i la privatització d'alguns serveis bàsics. Mesures aplaudides des de Washington i Brussel·les que, amb el pas del temps, han esdevingut lesives per a l'economia de les butxaques més modestes, la qual cosa, afegida a la crisi del gas amb Rússia i a les males collites de blat, han sumit Ucraïna en una recessió només comparable a les seves pitjors èpoques. Tant és així que Iúxenko es va veure obligat a demanar, l'any 2008, un préstec de 16.000 milions de dòllars al Fons Monetari Internacional (FMI).

Però ni l'ajuda de l'FMI ni l'entrada al govern del candidat prò-rús Víktor Ianukóvitx, del Partit de les Regions, el 2010, no han capgirat el rumb del país. Més aviat el contrari: la pujada de la factura elèctrica en un 30%, dels serveis comunals, dels carburants i de l'aigua han deixat Ucraïna al límit de la fallida, cosa que ha alimentat les formacions que fan bandera del feixisme i de la xenofòbia. Així ho explica el

responsable de l'Oficina ucraïnesa del Comissionat pels Drets Humans, Vasili Teresxuk, segons el qual: "L'increment dels preus ha adobat el terreny perquè el feixisme arrelti entre les capes més afectades per les condicions de vida pèssimes".

Com el seu homòleg ucraïnès, el govern de Geòrgia, empès per la febre privatitzadora de l'energia, ha sumit el país en una crisi sense precedents

Entre els nous grups xenòfobs, que s'inspiren en les figures de Stepan Bandera i de Slava Stetsko, fundador del Congrés dels Nacionalistes Ucraïnesos a la meitat dels 90, destaca el moviment Svoboda (Llibertat), que ha convertit les minories en el boc expiatori d'una crisi davant la qual proposa mesures expeditives com ara l'ex-

pulsió d'algunes ètnies i l'expropiació de bancs i d'empreses privades. Aprofitant-se de l'increment de l'atur i de la concentració de capital en els "nous multimilionaris", aquest partit ha començat a guanyar suport a les zones més depauperades, on les seves proclames sobre una Ucraïna independent, sense tutela de l'Est ni de l'Oest i sustentada en els valors tradicionals, comencen a fer fortuna.

Receptes caduques

Geòrgia es troba en una situació similar, sacsejada per les manifestacions contra el govern de Mikhaïl Saakaixvili, també apadrinat pels governs occidentals per aturar la influència russa a la regió. Només en els últims dos mesos, la capital, Tbilisi, ha estat escenari del malestar d'amplis sectors per la crisi i la corrupció endèmica que colpeja les classes més desvalgudes. El creixement de l'atur, l'augment del preu dels productes i un progressiu empobriment de la població s'han afegit a les demandes de dimissió de Saakaixvili, que, al caliu de l'anomenada *revolució de les roses*, ha perpetrat una represió ferotge contra els grups opositors.

Com la seva homòloga Ucraïna, Geòrgia també ha rebut una injecció molt important dels organismes internacionals, però la infraestructura deficitària del país i un govern empès per la dèria privatitzadora de l'energia no han permès reflatar la situació. Tbilisi, l'igual que Kíev, és l'escenari de ferotges batudes policials, que han dut a la presó activistes destacades vinculades als drets humans. Això i les tensions amb les repúbliques secessionistes d'Abkhàzia i d'Ossètia del Sud, on la població és majoritàriament russòfona, han deixat el president Saakaixvili en un careró sense sortida i, alhora, han disparat el protagonisme de les formacions ultres.

Caldrà esperar el 2013, quan el partit del govern, el Moviment Nacional Unificat, posi a prova la seva majoria parlamentària, quin futur financer presenta el país. En qualsevol cas, les *revolucions de les coloraines*, amb les quals Occident pretenia aixecar un mur contra Rússia, avui es desfan a marxes forçades, tot malbaratant el somni de generacions senceres que, de forma perillosa, s'agafen al feixisme com a falsa sortida davant la crisi.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Viatjant amb la nau espacial

Un dels projectes que han sorgit després de La Makabra és La Nave Espacial, que compta amb una tripulació formada per artistes que regalen espectacles a tothom

Arnau Palou
expressions@setmanaridirecta.info

El projecte vital i artístic de La Makabra ha aterrat al Centre social artístic autogestionat La Nave Espacial, situat al carrer Àvila 176 de Barcelona. Les persones que formen part d'aquest projecte i han treballat per aixecar-lo han creat un model de vida alternatiu, tot i les pressions socials, econòmiques i polítiques que les envolten. Es tracta d'un col·lectiu d'artistes que utilitza un espai per entrenar i mostrar els seus espectacles en

un moment en què és molt difícil trobar subvencions i espais per actuar. Un altre handicap que pateixen aquestes persones des de l'any 2005 és l'aplicació de l'Orde-nança de Civisme per part de l'Ajuntament de Barcelona, a partir de la qual queda totalment prohibit actuar al carrer. Les viatjants d'aquesta nau són persones actives, okupes que s'han dissenyat el seu propi estil de vida i que han creat una comunitat on l'humanisme és el centre. Per poder aconseguir més informació, es pot consultar l'espai web <http://lamakabra.org/>.

Detall d'una actuació celebrada a l'espai del teatre de La Nave Espacial

ENTREVISTA · PARLEM AMB CÉSAR, QUE ENS EXPLICA LA SEVA EXPERIÈNCIA DINS D'AQUESTA COMUNITAT

“Els tallers són gratuïts i la gent que t'ajuda ho fa de manera voluntària”

A. P.
expressions@setmanaridirecta.info

Com va començar el teu viatge dins La Nave Espacial?

Porto tres anys i mig a Barcelona i sóc de l'Argentina. Tot va començar perquè volia fer malabars i una noia em va presentar una amiga que venia aquí. Era un local gratuït per entrenar. Primer ajudava amb el manteniment de la casa i a poc a poc m'hi vaig anar integrant. Volia fer malabars amb foc i aquí hi havia gent que me'n va començar a ensenyar. Després, vaig començar a la cuina. La noia que cuina fa un taller de trapezi i també he començat a practicar-ho. Després vam muntar un festival que es deia *Pobre Nou*.

La Nave Espacial i la Makabra són el mateix?

Es el mateix moviment, però es va dividir entre la Nave Espacial, Artkatraz i la Casa de Bolívia. Allà també tenen tallers i el millor és el de dansa. Entre tots aquests, juntament amb una carpa que venia d'Itàlia que es diu Circo Pánico, es va fer el festival. A partir

d'aquí, vaig seguir amb trapezi aeri, el minivolant. Tot això ho aprens gratis aquí. La gent que t'ajuda ho fa de manera voluntària.

És un local autogestionat...

Sí. Nosaltres aquí tractem que no hi hagi intercanvi de diners. Només els divendres, organitzem sopars i cobrem el menjar a un euro. També tenim cerveses, suc, tes... La majoria dels diners per sobreviure surten del bar. Bé, els divendres, a part de sopars, hi ha espectacles de teatre, música i dansa. Cada dos mesos, fem cabarets, que estan organitzats amb diversos *shows* programats. En general, hi ha espectacles molt ben muntats. Al final dels cabarets, els artistes passen la gorra. Totes les coses que tenim aquí són reciclades. O les reciclem nosaltres o altra gent que s'apropa i ho porta. Aquest lloc funciona principalment amb la gent que aprofita l'espai i que hi col·labora.

I el veïnat de la zona?

També hi ha tota la gent que no fa circ ni teatre però que ve a veure els espectacles o que porta els seus fills el divendres, que és un dia en que obrim la nau per les famílies

que vulguin venir. Els pares amb els seus fills passen la tarda, sopen i veuen l'espectacle. Els veïns del barri i d'altres barris quan tenen alguna cosa, ho porten: plats, coberts, neveres... És molt lliure, totalment lliure. Això sí, els tallers, per exemple, són un dia concret a una hora específica.

Tot es decideix per assemblees?

Qualsevol pot participar de l'assemblea. Però si s'ha de decidir si un noi es pot quedar a dormir uns dies, per exemple, no és necessari.

I si es tracta d'organitzar un cabaret?

Es fa una assemblea per decidir el funcionament del cabaret i per repartir tasques. Jo, he après a cuinar per molts, mai no havia cuinat per 100 o 150 persones. Aquí també s'aprenen aquest tipus de coses.

Heu rebut alguna notícia de l'Ajuntament?

Aquesta nau era el doble de gran i, abans de començar les obres, com que estava okupada, havien d'anar a judici per desallotjar i això endarreriria les obres. Llavors, van arribar a una acord segons el qual la gent de la Nave cedia la meitat de l'espai

per poder començar les obres i se suposava que, fins que el propietari del local no ho vengués, podríem estar aquí. També va haver-hi un acord entre el propietari, l'Ajuntament i la gent de la Nave perquè la paret que divideix la nau la va construir l'Ajuntament i aquest ens, de moment, ens deixa estar aquí. És un dels pocs espais okupats que està obert dotze hores al dia de dilluns a dissabte i aquí, pot venir-hi qui vulgui.

Com veus el futur?

Sabem que, quan acabi l'obra, haurem de marxar. No sé si construiran aquí mateix, però el terreny tindrà un valor tres o quatre vegades més alt del que té ara i segurament hi construiran edificis com els d'aquí els voltants. Marxar, haurem de marxar, com a màxim d'aquí un any. El primer any que vaig estar aquí vam agafar una nevera i vam començar a portar ampolles d'aigua del supermercat. Les compràvem a vint cèntims i les veníem a 30. Amb els diners que sobraven tornàvem a comprar aigua. Posàvem un pot comú per repartir l'aigua. Fins i tots els treballadors de l'obra venien a

buscar aigua perquè era un pot on posaves 30 cèntims i agafaves l'aigua que volies. Ningú no controlava això, però funcionava. Amb les monedes que sobraven, compràvem te, cafè, paper higiènic, etc. Era una demostració que amb petits cèntims de cada un, es pot fer de tot. També representava una contraposició al fet que, amb els diners que recapten els estats... es podrien fer moltes més coses de les que es fan. Si et deixen estar, això funciona. Jo he conegut varies cases okupes que eren un desastre. Aquí la gent no ve simplement a entrenar.

Quan l'Ajuntament va tancar La Makabra, va prometre obrir un centre d'entrenament per tota aquella gent. Ho va fer?

Sí, van obrir un lloc que es diu la Central. No es paga molt, però es paga. Per això la gent continua venint aquí. Algunes vegades hem pensat a presentar un projecte, però no volíem que ens vinguessin a dir que havíem de fer. No serà el millor lloc del món, però funciona. Que ens vinguin a dir que hem de fer i que hem de rendir comptes... no. Si rendim comptes, ho fem amb la gent d'aquí, la gent que està treballant aquí. Quan passem la gorra després d'un cabaret, en traïem entre 800 i 1.000 euros i, amb això, anem tirant. No hem de passar comptes amb els polítics. Ells són els que han de rendir comptes amb nosaltres de les seves mentides.

MÚSICA

La cultura catalana a ritme de rumba

Terratombats acaba de publicar el seu segon treball, un disc format per cinc cançons que giren amb el ventilador

Concert de Terratombats celebrat l'estiu de 2010

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Terratombats acaba d'editar el seu segon treball, que presenta cinc cançons i es titula *Mitjons blancs*. Es tracta del segon EP d'una banda que fa rumba catalana i que està formada per vuit músics procedents de dues comarques, el Baix Llobregat i l'Anoia. El debut discogràfic de Terratombats es va fer efectiu l'any 2008, quan van treure al carrer cinc temes que es van presentar sota el títol *Que no et prengui el pèl!*

“Mitjons blancs” desmunta els tòpics que porten incorporats els ‘guiris’, que es pensen que tot és sangria, toros, platja i discoteca

Les lletres d'aquest grup parlen, principalment, de la cultura, les tradicions i la gastronomia catalanes. A ritme de ventilador, piano, trompeta, flauta

travessera, baix, calaix, percussió i bateria, els Terratombats ens fan cinc cèntims de la revetlla de Sant Joan, la ratafia, els calçots i l'allioli, entre d'altres. El nou EP del grup presenta com a cançó estrella el tema “Mitjons blancs”, que es converteix en una guia de viatge que desmunta tots aquells tòpics que porten incorporats els *guiris* quan arriben a Catalunya i es pensen que tot gira al voltant de la sangria, les discoteques, els toros i la platja. Cal destacar que aquesta línia argumental ja va començar amb el seu primer EP, quan a ritme de rumba van teixir una defensa del tió amb el tema “El pare Noel (que no et prengui el pèl!)”.

Els músics de La Llacuna, Igualada i Sant Vicenç dels Horts han elaborat una proposta que adquireix la seva màxima raó de ser durant els concerts. Terratombats ofereix unes actuacions plenes de ritme que fan que el públic s'entregui amb força a la formació. En directe, el grup interpreta un conegut tema de Mano Negra amb la lletra traduïda al català i cançons de mestres de la rumba com Gato Pérez i Peret. A més, acostuma a oferir un final de festa farcit amb un dels balls del flamenc tradicional de Catalunya, el “Garrotín”.

Entre el 2008 i el 2011, Terratombats han ofert un total

Mitjons Blancs

Terratombats, 2011.
/terratombats.blogspot.com/.

de 42 concerts i, fins l'agost, ja en tenen sis més de programats: trobada bastonera nacional a Llorenç del Penedès (2 de juliol); festa major d'Arenys de Mar (8 de juliol); festa major de Sant Vicenç dels Horts (22 de juliol); Les Santes 2011 de Mataró (28 de juliol); festa major de La Llacuna (6 d'agost) i festa major de Gósol (13 d'agost). Terratombats es converteix en una bona proposta per les nits caloroses d'estiu, en un conjunt de cançons idònies per amarinar les festes majors que es viuen a l'aire lliure. Segons el grup, la seva música es podria definir com a “rumba casolana”.

TALLERS

Conviure amb la mort mitjançant l'art

Una associació ensenya i educa les persones perquè entenguin la mort com un procés natural

La feina de la psiquiatra Elisabeth Kübler-Ros ha inspirat l'associació AVES

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

La mort és una de les grans assignatures pendents de la nostra societat. Sempre s'ha fet difícil de conviure amb ella i molts cops s'ha preferit obviar-la. Per tant, s'ha preparat poc a les persones per poder afrontar situacions complicades, de pèrdua o dol; s'utilitza el típic “això passa als altres”, fins que *els altres* esdevé un mateix. Per aquest motiu, perquè hi ha una mancança per poder expressar i compartir aquests sentiments, va néixer, el 1993 a Catalunya, l'Associació de Voluntaris para Enfermos Sanables (AVES) pionera a l'Estat. Un dels grans objectius del grup és omplir el buit que hi ha sobre aquestes qüestions i també intentar buscar un altre camí que no caigui en religions o misticismes, o pitjor, en buscar respostes desesperades als grups més aviat segmentaris que s'aprofiten d'aquesta feblesa de manera oportunista i tendenciosa.

Des dels seus inicis, AVES ha creat diferents grups de dol per diferents col·lectius de persones. Però, cada cop més, la formació en aquest aspecte és important. Actualment, desenvolupen una tasca molt necessària, l'educació orientada al personal del món sanitari, que sovint es troba cara a cara amb la mort i ha de ser el comunicador i intermediari amb les famílies. Ja fa uns anys que l'associació intenta donar un mínim d'eines per poder dur a terme aquesta tasca. Un altre espai on actua l'associació són les escoles, un àmbit, el dels infants, on encara s'obvia més la presència de la mort. A través de l'art, AVES vol conscienciar la mainada que la mort és una part més de la vida.

AVES

C. París, 206 baixos.
Barcelona.
Telèfon: 93.217.11.50.
www.avesgams.org.

D'aquesta idea neix *Art i Absència*, un projecte educatiu que vol donar eines als infants per poder tractar les competències emocionals, és a dir, ensenyar-los a reaccionar i comprendre processos que són vitals, com la pèrdua, el dol, les crisis, el canvi, els propis cicles. Una manera de poder treballar amb ells és a través de diferents obres artístiques, produccions plàstiques que, d'alguna manera, els remunem i, a posteriori, mitjançant la plàstica, expressen les seves reaccions. Un altre taller treballa a partir de la narració teatralitzada basada en un conte concret. Precisament, el conte narra el procés que fa la papallona des que és un cuc fins que es transforma. Aquesta metamorfosi reflecteix plenament els cicles i les mutacions de la nostra existència.

L'associació té com a gran influència la psiquiatra suïssa Elisabeth Kübler-Ros, que va adquirir un paper destacat amb les refugiades de la II Guerra Mundial a Suïssa. Quan va acabar la guerra, va visitar el camp de concentració de Majdanek, on va poder veure, pintades a les parets de les cel·les on havien reclòs els infants, tot de papallones i cucs de seda. Després d'aquesta vivència i de la reflexió consegüent, la papallona va esdevenir el *leitmotiv* de Kübler-Ros per poder expressar la pèrdua des d'un punt de vista completament naturalitzat i com a procés inevitable i orgànic del fil de la vida.

, expressions

EXPOSICIONS

Courbet sense 'l'ànima' de Courbet

Una exposició tracta de mostrar la petjada de l'artista a Catalunya

Amb el títol *Realisme(s). L'empremta de Courbet*, el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) celebra una exposició que tracta de mostrar la influència del pintor francès Gustave Courbet en la pintura catalana del segle XIX. La mostra, que es pot visitar fins el 10 de juliol, se centra en l'anàlisi formal del realisme prenent com a eix determinades obres de l'artista conegut com "el pintor de la Comuna". No obstant això, la seva dimensió política queda completament absent.

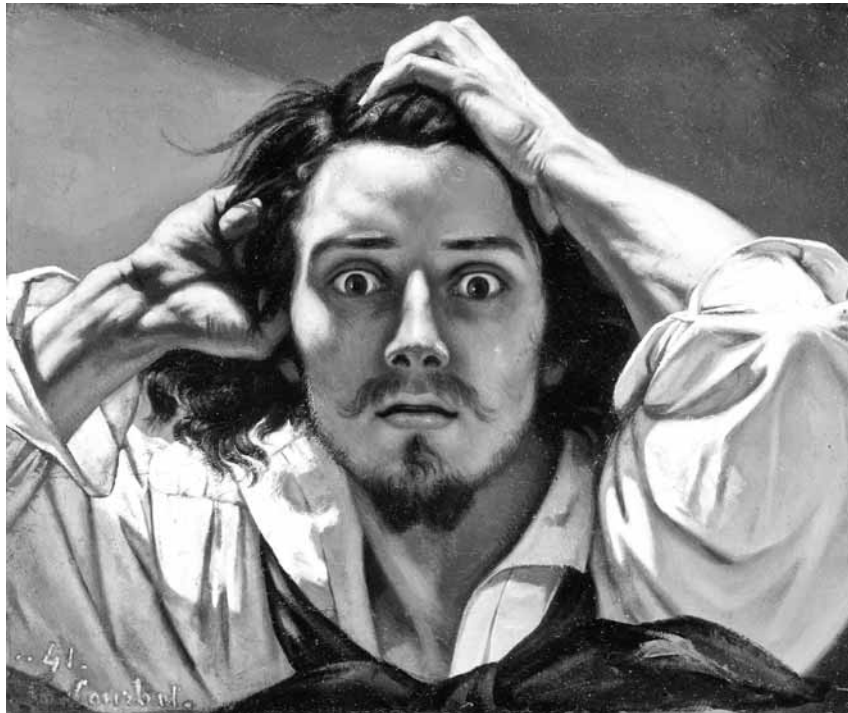
Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

Per a les persones que gaudeixen contemplant pintures, no hi ha dubte que l'exposició que presenta el MNAC sobre la recepció del realisme a Catalunya és una mostra d'excepció. Però ho és més per la quantitat i la qualitat de les obres reunides que no pas per les tesis en les quals es recolza l'exposició. A més de disset obres de Gustave Courbet (1819-1877), el recorregut expositiu compta amb pintures de Rembrandt, Velázquez, Ribera i Murillo i amb obres d'artistes

El que va convertir Courbet en un artista modern va ser el desig de connectar amb la seva època

catalans que, a mitjans segle XIX, van notar l'empremta del realisme en els seus pinzells. És el cas de Ramon Martí Alsina (1826-1894), l'artista local més representat a la mostra i l'obra del qual es compara a totes les sales amb les creacions de Courbet.

De fet, hi ha moments en què ens pot envair la sensació que

Gustave Courbet va pintar 'El desesperat' entre els anys 1844 i 1845

l'exposició està pensada per abrigar Martí Alsina, figura tantes vegades considerada epigonal per les jerarquies establertes en la història de l'art. I, de pas, també, per homologar culturalment l'etapa *realista* de l'art català d'una manera similar a com s'ha fet -i es fa- amb les avantguardes artístiques internacionals. Cosa que, en si mateixa, no suposa res dolent si es fa de forma desacomplexada i aprofundint en els conceptes; i no és el cas de la mostra, que, en realitat, s'articula a través de la mera comparació formal de les obres seleccionades, que se centren bàsicament en el retrat i el nu femení.

Indagar, doncs, què és el que Courbet entenia per *realisme* en pintura, fins al punt que s'atribueix a la seva persona la creació del terme, és un esforç que -malgrat les intencions pedagògiques dels textos que acompanyen la mostra- corre més aviat a

càrrec de les persones visitants. I això s'aconsegueix fixant la mirada en cadascuna de les seves obres, mentre s'aborda la seva biografia i es detecta la barreja d'altivesa individual, rebeldia transgressora i consciència política tan present en el seu tarannà d'artista.

El desig de contemporaneitzar Així doncs, també cal fixar la mirada en els molts autoretrats que es va fer el pintor i, especialment, en el més conegut de la seva joventut, anomenat popularment "El desesperat" (1844-1845). Una obra enigmàtica que l'artista sempre va voler conservar i on -ironies del destí!- avui podem trobar una curiosa semblança amb el rostre de Guy Fawkes, el cèlebre conspirador anglès que, després dels relats i el film *V de Venècia*, el col·lectiu d'activistes a Internet Anonymous ha convertit en el seu símbol-màscara.

És ben sabut que el que va convertir Courbet en un artista modern, en el sentit fort que emana del propi concepte històric-cultural de modernitat, va a ser el seu desig exprés de contemporaneitzar, és a dir, de connectar amb la seva època en tota la seva dimensió. Això no només el va portar al rebuig individual de l'academicisme i del poder dels salons artístics oficials, sinó que també el va conduir cap a un compromís polític conseqüent amb l'escenari històric que li va tocar viure. Un escenari postnapoleònic en el qual l'antagonisme social es va concretar en una lluita de classes frontal que no deixava espai ni a la neutralitat ni a la indiferència.

A diferència dels diversos realismes artístics que es coneixen des de l'antiguitat clàssica, el realisme definit per Courbet es caracteritza per la seva intenció de fer un "art viu" que, a través de

la percepció individual, aconseguí captar sense misticismes ni guarniments les idees i la realitat quotidiana de la seva època. Un tipus d'art, doncs, que potser té la seva millor herència en la pràctica actual de la fotografia de caràcter social i documental. No en va, l'obra i les idees de Gustave Courbet són paral·leles a la formació de la fotografia com a tècnica i com a art.

D'altra banda, la temptativa realista en Courbet també va ser protagonista d'una de les trobades més singulars que han existit entre un artista i un intel·lectual. Ens referim a l'estreta amistat que el creador va mantenir amb Proudhon i que va donar com a fruit el suggeridor assaig titulat "Sobre el principi de l'art i sobre la seva destinació social" (1865), publicat de forma pòstuma. L'assaig va néixer de la disposició del pensador de defensar una obra anticlerical concebuda pel pintor.

Resta dir que la implicació de Courbet en el Consell de la Comuna de París de 1871 -després d'haver donat suport a la revolució de 1848- va ser plena i que el seu final és prou conegut: després de ser responsabilitzat de l'enderrocament de la monumental columna napoleònica de Vendôme, es va exiliar a Suïssa, on va morir el 1877. Obviar, doncs, totes aquestes qüestions tan íntimament unides a l'obra del propi Courbet -com fa l'exposició esmentada- fa que, d'algun manera, aquesta mostra barcelonina es converteixi en una estranya presència de Courbet sense *l'ànima* de Courbet.

Realisme(s). L'empremta de Courbet

Museu Nacional d'Art de Catalunya. Barcelona. Palau Nacional. Parc de Montjuïc. Exposició fins el 10 de juliol. De dimarts a dissabte de 10 a 19h. Diumenges i festius de 10 a 14:30h.

Participa en aquest nou projecte de finançament col·lectiu y ajuda'ns a fer possible la publicació d'un llibre al voltant del fenomen de les indignades. Una aproximació al #15M en imatges i tweets...

RT #15M

Memòria fotogràfica d'una lluita que s'escampa...
Una mirada col·lectiva i propera, una veu coral de tots i totes.

connectades a la xarxa
coordinades a les places

DOCUMENTALS

“Els esdeveniments em van posar en un moment històric”

Un nou documental amb imatges inèdites explica la revolució egípcia des de dins

Marc Almodóvar, periodista i corresponsal de la DIRECTA a Egipte, va ser un testimoni d'excepció dels divuit dies que van tombar uns dels dictadors més estables del Pròxim Orient. Almodóvar ha recollit aquest testimoni en un documental espectacular que, amb imatges no vistes fins ara, explica la revolució a través de les veus de les que la van dur a terme. La DIRECTA ha parlat amb ell perquè ens expliqui d'on va sorgir la idea del documental i ens parli de la situació actual a Egipte.

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Com va sorgir la idea de fer un documental?
Durant la caiguda de Ben Ali a Tunísia, es van començar a produir esdeveniments a Egipte que em van posar en estat d'alerta. Jo era a Egipte perquè estava acabant un treball sobre el paper de les dones en les mobilitzacions obreres i, arran de la convocatòria del dia 25 de gener per sortir al carrer contra el règim, vaig decidir trobar-me amb uns amics egipcis activistes i anar-hi amb la càmera. A partir d'aquí, la successió d'esdeveniments em van fer viure un moment històric i sentir la necessitat vital de deixar-ne constància. **Què hi podem veure, que no s'hagi vist ja?**

El documental està gravat des de dins. Mostra imatges de la revolució des del seu cor, amb la veu dels seus protagonistes, la gent del carrer, i les seves crides i càntics. A part d'això, d'una banda, es mira de trencar el mite que l'exèrcit egipci va defensar la revolució. L'exèrcit només va mirar de calmar la revolució. L'altre mite que es vol desmentir és que la revolució egípcia va ser pacífica i sense sang. Durant els divuit dies que van portar a la caiguda de Mubarak, van morir gairebé 900 persones en els enfrontaments contra el règim. D'altra banda, es poden observar un gran nombre de paral·lelismes amb els processos que estem vivint aquí amb el moviment del 15-M.

Vas tenir problemes per conservar el material. Què va passar?

El segon dia de revolució, vaig anar a Suez. Enmig d'un carrer en flames, amb la comissaria de policia i la seu del partit governamental preses pel foc, algú es va entestar que jo podia ser un espia israelià, tot es va saldar amb la pèrdua de la cinta que havia gravat allà, que contenia, probablement, les imatges més impactants. Després, al Caire, mirant de gravar una vaga de treballadores de la salut, un grup em va detenir i increpar i em va intentar prendre la càmera i les cintes. No crec que fossin partidaris del règim, segurament eren persones que no sabien què passava i seguien el que deien els mitjans. "Si veïeu un estranger, feu-li fotos amb el mòbil i porteu-lo a l'exèrcit". Van decidir dur-me a l'exèrcit, que em va tancar en un tanc, em va interrogar i, com que eren joves en servei militar i els devia caure en gràcia, van decidir deixar-me anar.

Quina és la situació a Egipte ara mateix?

La situació és complexa. La revolució no va acabar amb la caiguda de Mubarak, sinó que va començar. Hi ha forts esforços contrarevolucionaris, liderats per la cúpula militar, però també per l'elit liberal. A hores d'ara, els canvis són superficials, s'està tornant als vells tics del règim i tot es limita a uns pocs judicis exemplars, però poc profunds. Però el nucli revolucionari té clar que la mort dels màrtirs no pot ser en va i continuen la seva lluita. De fet, s'ha convocat una gran

*Erhal - Vés-te'n -
Diari de la Plaça Tahrir*

Director: Marc Almodóvar.
Pots veure'l al programa Sense Ficcio, TV3 - Dimecres 29 de juny, 00:34h - Versió reduïda.
Més info: <http://erhal-tahrir.blogspot.com>.

marxa el 8 de juliol per reclamar el compliment de les demandes revolucionàries, que anaven molt més enllà de la caiguda del dictador.

On es pot veure el documental?

De moment, només s'han fet alguns passis i, la setmana que ve, se n'emetrà una versió reduïda a TVC. Però, a part d'això, l'objectiu és que es mogui entre els moviments socials perquè creiem que estem en un moment polític en què pot ser molt interessant obrir debats sobre el que va passar i el que passa a Egipte per construir millor dins el nostre propi moviment. Estem treballant per fer xerrades i passis del documental al màxim de llocs possible. De fet, emplacem tothom a contactar amb nosaltres per fer-ho.

ZONA LLIURE

CULTURA POPULAR

Cicles del foc i de l'aigua

Ignasi Morgades Gutiérrez

Tothom ha sentit a parlar sobradament de la cultura del foc, amb un cicle iniciat amb el solstici d'hivern que avança al llarg de l'any amb un seguit de rituals, la màxima expressió dels quals són, sens menystenir les falles, les fogueres de Sant Joan. S'ha dit repetidament que la veneració ígnia respon a l'interès pel seu control i, com deia en Xavier Fàbrega, la pólvora en seria la llavor, fet explicatiu de l'afició per aquest material a gran quantitat d'esdeveniments.

El que no resulta tant evident és la convivència en un mateix temps de dos cicles aparentment tan antagònics com el del foc i el de l'aigua, que també troba el seu gran moment en el solstici estival. La nit de Sant Joan és aquell moment màgic en què les fonts tenen propietats especials, la dita afirma que es produeix el primer bany al mar (o al riu) i reviu tot un seguit de criatures llegendàries que habiten ambients aquàtics.

Aquest cicle es prolonga durant tota la canícula i té el seu sentit precisament en aquest moment, quan l'escassetat d'aigua és més clara, es valora més per calmar la calor i

no fer estralls en unes societats antigament agràries en depenien totalment.

Les actuals celebracions marineres, dominades per les festes de Sant Pere i la Mare de Déu del Carme, van prendre el relleu a les antigues *Neptunalia* romanes en la veneració de la divinitat marina perquè sigui clement amb les que hi treballen.

Pel que fa a l'aigua dolça, els antics genis locals de fonts, estanys i gorges, també assimilats per la mitologia cristiana, han mantingut el que avui coneixem com aplecs, sovint a llocs propers de fonts i rieres. Són moltes les festes relacionades amb aquest element com la baixada de l'Aigua de Sant Magí de Tarragona, en què l'aigua amb atribucions propietats miraculoses és repartida a la població. Altres celebracions com la festa dels Elois de Berga, en la qual s'aboquen galledes plenes des dels balcons, semblen més prosaïques en relació a l'alleujament de la calor estiuana, però si excavem en la simbologia, de seguida trobarem significats de purificació vinculats als elements.

Aquí rau la relació entre aigua i foc, l'eliminació d'elements nocius, cosa tan essencial avui com fa mil·lennis.

, agenda directa

ALCOI

Divendres 1 de juliol
Concert de Xavi Castillo
 23h Centre Cultural
 C. Vistabella, 8.
 Organitza: Centre Ovidi Montllor
 Més informació: www.potdeplom.com

BARCELONA

Dijous 30 de juny
CNT: Les primeres passes. Presentació del llibre 'La CNT en pie. Fundación y consolidación anarcosindicalista (1919-1931) i de 'La CNT y la Revolución Social (1931-1939)
 19:30h Fella
 C. Joaquín Costa, 34.
 A càrrec dels seus autors i en el marc de la Setmana del Llibre Anarquista
 Organitza: Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes

Jornada de poesia Nikosiana

20h Centre Cívic Convent de Sant Agustí
 C. Comerç, 36.
 A càrrec de membres de Ràdio Nikosia
 Organitza: Polyfemos-Nikosia
 Més informació:
<http://polifemosbcn.blogspot.com/>

Projecció del documental 'Amazonia, masato o petroleo'

20h Casa Amèrica Catalunya
 C. Còrsega, 299.
 Amb la intervenció del seu director, Josep Ramon Giménez.
 Organitza: Casa Amèrica Catalunya

Sopador Contrabandista a Rai

20h Local Associació Rai
 C. Carders, 12.
 Obra de teatre: *Tots parlen*, grup de teatre i Gestalt. *Tots parlen* és un conjunt d'històries independents que retraten trobades entre amics, parelles, coneguts i desconeguts; personatges que expressen les seves felicitats i malestars, unides entre si per una sèrie de converses telefòniques mantingudes per personatges intrusos que es colen entre les escenes. *Tots parlen* retrata fragments de la vida, fragments que poden succeir aquí, allà i a tot arreu. Les histò-

Programació d'estiu d'El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista

CALDES DE MONTBUI,
 Juliol de 2011

Amb una activitat cultural monopolitzada per activitats organitzades des de l'Ajuntament, l'ateneu reobert fa un mes ha presentat la programació del juliol. Una programació que pretén dinamitzar l'oferta cultural, especialment en l'àmbit de la música, de la capital del Vallès Central.

Dissabte 2 de juliol: 17h Gimcana de la Guspira. Més informació: www.laguspira.blogspot.com

Divendres 8 de juliol: 20:30h Pascuala Ilabaca i Fauna (músiques del món)
Dissabte 9 de juliol: 20:30h La Roja (jazz-soul). Dijous 14 de juliol. 20:30h Abril (Pop-jazz)

Dissabte 16 de juliol: 22:30h Nit de contes eròtics

Diumenge 17 de juliol: 20:30h Assaig de Lo:la

Dissabte 23 de juliol: A partir de les 11h, Diada de la rumba Catalana. Amb tallers de palmes, percussió, ball i jam rumbera

Dissabte 30 de juliol: 20:30h 50 Yetis (rock - tecno)

Tots els actes a El Centre. Ateneu Democràtic i Progressista Corredossos de baix, 1.

ries són una amalgama d'escenes de la vida quotidiana que, en alguns casos, estan lleugerament satiritzades i caricaturitzades, tot barrejat amb escenes emotives i costumistes". El sopar és per l'autogestió de Ràdio Contrabanda.
 Organitza: RAI
 Més informació: www.contrabanda.org

Sopar de suport a l'Escola Valenciana 'Sí al Valencià'

20:30h Bar Centre Comarcal Lleidatà Gran Via de les Corts Catalanes, 592, 1er pis.
 Amb la participació d'Escola Valenciana,

que parlarà de l'esborrany de decret del nou model lingüístic. Hi haurà representants de les escoles de ses Illes, La Bressola de la Catalunya del Nord i de l'Associació de Mestres Rosa Sensat.
 Organitza: Associació d'Amics de La Bressola

Concert d'Il·luminata

20:30h El Brot
 Gran Via de les Corts Catalanes, 837.
 Organitza: El Brot, Bar cooperativa vegetariana
 Més informació:
elbrotbar.wordpress.com

Concert de Kizao2

21h Bar del Convent
 Plaça de l'Acadèmia s/n
 Organitza: Petit Indie
 Més informació: www.kizao2.com

Divendres 1 de juliol
 Projecció del documental 'La Tierra Asoma. Amayuelas'

20:30h Ateneu Rosa de Foc
 C. Robí, 5.
 Amb la presència dels directors i guionistes Agustí Coromines i Llorenç Torrades
 Organitza: Ateneu Rosa de Foc

23:30h El Brot
 Gran Via de les Corts Catalanes, 837

Organitza: El Brot, Bar cooperativa vegetariana
 Més informació:
elbrotbar.wordpress.com

Dissabte 2 de juliol
 Edició 2011 del Foc i Rock i la segona mostra d'entitats juvenils

Plaça de la Concòrdia
 11:30h Ens conviden a totes a conèixer les entitats i els col·lectius juvenils i infantils del barri. Una mostra organitzada des de les entitats i per a totes les edats. Durant tot el matí es faran xerrades, tallers i jocs tradicionals, a part dels clàssics estands. A les 14h us proposem entaular-vos amb la gent de les entitats i participar d'una botifarrada popular. Durant la tarda reprenem la mostra fins a les 18:30h.

21:30h Acabem la diada amb el plat fort, la tretzena edició del Foc i Rock, un correfoc i un concert dels grups: Orxata Sound Sistema i Xoc
 Organitza: Plataforma Infantil i Juvenil, juntament amb el Casal de Joves de Les Corts en col·laboració amb les entitats juvenils del barri.
 Més informació:
<http://blocs.lescorts.cc/plataforma/>

Diumenge 3 de juliol
Vermut amb espectacle: Dansa Zíngara
 12:30h Ateneu Llibertari del Palomar
 C. Coroleu, 82.
 Organitza: Ateneu Llibertari

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Donem una col·lecció completa d'exemplars de Cruïlla i Illacrua en bon estat. Podríem fer el transport. Contacte: Oriol 605 072 663

Nou projecte de **cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador** per omplir-lo de menjar. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Ateneu Popular de Vallcarca: **Lloguem bucs d'assaig musical** per bandes a preus populars al barri de Vallcarca. Contacte: Jordi, 660 96 42 01.

El Tatanet, espai d'educació lliure a Sants, obre les portes a **persones que vulguin fer pràctiques a escoles alternatives**. Contacte: eltatanet@yahoo.es

El col·lectiu Reciclem- Reutilitzant ofereix **espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi**. Contacte: www.reutil.net

S'ofereixen **gossos en adopció per tancament de gossers**. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mònica, 629 278 238.

> EL TEMPS

DIJOUS 30

Després d'uns dies de forta calorada, els termòmetres se suavitzaran i no passaran dels 30 graus a la línia costanera.

DIVENDRES 1

Tornarà el sol a totes les comarques, però la calor intensa quedarà ubicada al País Valencià. Catalunya seguirà més fresqueta.

DISSABTE 2

La ubicació de l'anticicló a la zona cantàbrica mantindrà un flux de vents del nord i nord-est que frenaran la calor.

DIUMENGE 3

Pujaran una mica més les temperatures, però sense ubicar-se en valors massa extrems. Entre 30 i 35 graus les màximes.

DILLUNS 4

Tornaran a baixar una mica els valors diürns, amb màximes de 30 graus, però amb nits sense molta xafogor.

DIMARTS 5

L'ambient serà força assolellat, encara amb una calor estiuenca però no excessiva. Nits fresquetes a l'interior.

Més informació: <http://ateneullibertari-delpalmar.wordpress.com>

Dilluns 4 de juliol

Xerrada 'Josefa Camejo, una mujer en revolución. Testimonio de un observador en el tiempo'
18h Consolat General de la República de Venècia

Plaça Urquinaona, planta 7.

A càrrec de l'escriptor Edgar Borges. Revisió d'alguns aspectes de l'època i de la lluita per la independència que van influir en la vida d'aquesta lluitadora, així com la seva disposició per organitzar un exercit de dones passant per sobre de la subestimació de la seva condició de dona.

Organitza: el mateix consolat

Projecció del documental 'Més enllà del mur. Cançons contra l'apartheid'

21:30h Casal de Joves de les Corts

C. Dolors Masferrer, 33-35.

Xerrada amb Pau Alabajos sobre l'experiència de la Brigada de músics catalans a Palestina. Projecció del documental i concert reduït de Pau Alabajos

GRANOLLERS

Dijous 30 de juny

Concert Denegro Partizan

21:30h Anònims

C. Ricomà, 57.

Organitza: Anònims, menjars i pensar

Divendres 1 de juliol

Xerrada-debat: 'Tecnologia i energia a la societat en crisi'

19:30h Anònims.

C. Ricomà, 57.

Amb Javier Rodríguez, redactor de la revista *Resquicios*, membre de l'assemblea anti-TAV d'Euskadi i traductor de diversos llibres de crítica de la societat tecnològica, i Toni Garcia, un dels editors del butlletí *Los amigos de Lud*, autor dels llibres *Las ilusiones renovables* i *El salario del gigante*; ha col·laborat amb diverses revistes dels mitjans àcrates i antidesenvolupistes

Organitza: Anònims, menjars i pensar

Cinquena festa d'estiu de Sant Antoni

BARCELONA, 1 i 2 de juliol

La calor ajuda a fer sortir la gent de casa. I lluny d'iniciatives privades i de festes institucionals, els barris també es mobilitzen per popularitzar la festa... per cinquè any consecutiu!

Divendres 1 de juliol: 19:30h 1r (txiki) Correbars d'Estiu! Inici a l'Ateneu Layret (Villarrol el 49), cap al CSO La Carboneria (Urgell/Floridablanca), camí al mercat antic (Tamarit/Borrell), acaba als Jardins de l'Alguer (Avda Mistral/Calàbria). A continuació, als mateixos jardins: 21h Concurs de truites de patates! Premi per la guanyadora: un lot de productes de la terra! 21:30h Botifarrada popular. 22h Concert de hip-hop amb Sound Anthony Family. **Dissabte 2 de juliol:** 11è Desconcert.

Jardins de l'Alguer (Mistral/Calàbria). Tarda d'espectacles: 17h Micro obert. 18:30h Espai de cultura popular. 19:30h Cabaret. Durant tota la tarda: concurs d'escultures de cartró (inscriu-te i participa); exposició *Imatges quotidianes*; jocs tradicionals. Nit de concerts: 22h Primitive Shakers (Rock). 23h Yes we Kant (versions). 00:30h DJ Parra

Organitza: Assemblea de Joves de Sant Antoni, CSO La Carboneria, Bar Prize, Esplai Totique, Associació pro Teatre Talia Olympia, Universitat Lliure La Rimaia i Ateneu Layret.

Més informació: <http://jovessantantoni.blogspot.com>

Dissabte 2 de juliol

Presentació del llibre 'Poemas descalzos'
19h Anònims. C. Ricomà, 57.

Amb Alejandro Faus Avella, poeta i autor del llibre de l'Editorial Tribu Salvaje
Organitza: Anònims, menjars i pensar

HOSPITALET

Divendres 1 de juliol

Concert de festes de La Florida

21h Parc Les Planes

Al'Green, La Oveja Negra, La família rústica i Electric Gozarella
Organitza: Comissió de Festes de La Florida

PREMIÀ DE MAR

2 de juliol

Projecció del documental: 'Maig del 68, una història sense fi', una retrospectiva

del moviment del 68 combinada amb la represa del moviment estudiantil de 2008 a França.

Inclou intervencions de protagonistes del Maig-68 com Alain Krivine i Daniel Bensaid i de l'anticapitalisme actual com Olivier Besancenot. Conferència/taller sobre moviments socials: *De maig a maig. Del 68 al 15-M, passant pels moviments antiglobalització i altres*, a càrrec de Josep Maria Antentas (professor de sociologia-UAB. Articulista del diari *Público*, la revista *Viento Sur*. Coautor dels llibres *Resistencias Globales* (amb Esther Vivas) i del recull *La rebelión de los indignados* (amb C. Taibo, E. Vivas, J.C. Monedero, A. Domech...).

18:30h Centre Cívic

C. Esperança, 19-21.

Organitza: Revolta Global-Esquerra Anticapitalista del Maresme

PORT DE LA SELVA

Diumenge 3 de juliol

Salvem la Vall de Santa Creu, aturem la llei Òmnibus!

L'avantprojecte de llei Òmnibus de la Generalitat de Catalunya preveu excloure el veïnat de la Vall de Santa Creu (municipi de Port de la Selva) del Parc Natural del Cap de Creus. Aquest fet facilitaria la construcció i l'especulació urbanística en aquest indret, que és un dels últims espais verges del Cap de Creus. La IAEDEN-Salvem l'Empordà ja ha guanyat dos judicis en contra dels intents anteriors de la Generalitat d'excloure aquesta zona del parc... però ara ho tornen a provar.

Programa:

A la plaça de la Font de la Vall de Santa Creu (municipi de Port de la Selva)

11:30h Acció simbòlica contra l'especulació urbanística a la Vall

12h Sortida per conèixer l'entorn natural

13h Animació infantil amb Cagalàstics

14h Dinar popular*

Organitza: Salvem l'Empordà

*Cal apuntar-se al 972 67 05 31 o a

iaeden@iaeden.cat

Més informació: www.salvem-emporda.org

RUBÍ

Festa Major del CSO La Fabri-k

A partir de les 19h

Av. La Llana, 109.

Olimpiades, ball de Gitanes, pregó de festa major, Brindis, concerts amb Muermo i Arasmustias, Ninja Pastori i artista convidat.

TORTOSA

Dijous 30 de juny

Xerrada d'Arcadi Oliveres i Boadella: democràcia real ja!

19:30h Biblioteca de Roquetes

Urb. Torre d'en Gil, s/n

Organitza: acampada de Tortosa

Més informació: www.acampadatortosa.wordpress.com/activitats

La indignació avança en bicicleta

BARCELONA, 12 de juliol

S'està organitzant una bicicletada de gent indignada des de Barcelona fins a Madrid per assistir a la manifestació del dia 23 de juliol. La idea és sortir el dimarts 12 de juliol a les sis del matí des de la plaça Orfila (Sant Andreu de Palomar). Per autofinanciar la marxa i recollir el material que la gent vulgui aportar, s'obriran kafetes -dues d'elles amb música en directe- al CSO La Gordíssima (Pons i Gallarza, 10. Metro Sant Andreu L-1). Seran els dimecres i els dijous 29 i 30 de juny i 7 de juliol a partir de les set del vespre. Si vols portar material, ens fan falta: armilles reflectants, cascos de bici i recanvis, farmaciola (benes, iode, esparadrap...) i menjar enllaunat o sec (llegums, arròs, pasta, sucre, sal, oli...).

Telèfons de contacte: 617 87 38 72 o 687 14 71 73

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA, Dijous 30 de juny

En defensa de la sanitat pública! Defensem l'Esperança!

18h Marxa des de l'Hospital de l'Esperança fins a casa del president Mas (Tuset/Diagonal). 20h Cassolada

Convoquem l'Assemblea pels Drets Socials de Gràcia i l'Ass. de treballadores de l'Esperança.

Concentració davant del Banc Santander per la dignitat de Juan Pedro i família
13:30-15:30h i 18:30-20:30h
Més informació: lloestas-permitiendo.com/

Divendres 1 de juliol

Volem més justícia social a l'Ajuntament de Barcelona

9:30h Plaça Sant Jaume
Convoca: Assemblea de treballadores a l'atur de Barcelona. Més informació: <http://assembleadeaturats-barcelona.blogspot.com>

Dissabte 2 de juliol

Trobada de treballadores d'empreses en lluita

18h Plaça Catalunya de Barcelona
Convoquen: diversos col·lectius de treballadores en lluita

MONTCADA I REIXAC

Dijous 30 de juny

Pel treball digne i contra les retallades socials

Av. de la Mediterrània
Convoca: Plataforma d'aturades de Montcada, COS i Endavant

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Rafa Crespo ANTROPÒLEG, HISTORIADOR I FORMADOR D'AGENTS ANTIRUMORS

“Fins ara, hem fet una anàlisi molt mercantilista de la immigració”

Rafa Crespo és antropòleg i historiador. Forma part de l'equip del Centre d'Estudis Africans i Interculturals, des d'on treballa per impulsar una bona convivència en la diversitat. Ho fa, entre altres, com a formador d'agents antirumors. Més de 250 ciutadanes ja han passat pels cursos, on aprenen recursos i eines per combatre, des del diàleg, els tòpics sense fonament que afecten negativament la convivència.

Oriol Andrés

entrevista@setmanaridirecta.info

Què és una agent antirumors?

No és ni un títol ni un carnet ni una condició. És simplement l'actitud activa d'una persona que és membre d'aquesta societat i que està preocupada per la manera com els tòpics, rumors, estereotips i prejudicis sobre els nostres nous veïns i veïnes estan afectant la convivència. A partir d'aquí, intentem que l'agent antirumors no vagi sol sinó que, amb la Xarxa BCN Antirumors, el conjunt d'agents treballin plegats en iniciatives de tot tipus, però, sobretot, que tinguin aquesta actitud activa vers el conjunt de la població. No per fer el missioner, sinó per fer enraonar, debatre i fer sortir a la llum les contradiccions i la manca de fonament real que hi ha en molts d'aquests rumors.

“Un tòpic seria dir que la migració estrangera és un perill pel català”

Com es fa aquesta formació?

Partim d'una anàlisi en grup de la realitat actual: el fet que som una societat diversa en molts aspectes, com interactuem i també com és la cadena estereotip, prejudici i rumor. Perquè els rumors es fonamenten en prejudicis i estereotips. Després, intentem analitzar com neixen els rumors, com circulen i per què serveixen. És una anàlisi gairebé epidemiològica, una idea del Ferran Ramon Cortés en el seu llibre sobre els rumors, *Virus*. Finalment, provem d'oferir eines pràctiques de comunicació social: com reaccionar quan algú -ja sigui familiar, company de feina, amic o

ORIOI ANDRÉS

veí- ens ve amb una opinió o manifestació que creu vertadera i com nosaltres el podem fer dubtar. Trenca aquest absolut que és el rumor, a partir del diàleg i l'oferiment de dades, però, sobretot, arguments.

Un exemple de tòpic arrelat?

Des de la frase “no es volen integrar” a la de “la migració estrangera és un perill pel català i la cultura catalana”. Resulta que el 70% dels alumnes dels cursos de normalització lingüística són estrangers i la meitat d'ells són latinoamericans, és a dir, castellanoparlants. De fet, el Consorci, ara mateix, no pot donar resposta a tota la demanda d'estrangers que volen aprendre català. Després, qüestions com els horaris comercials: “Ah, és que obren quan volen”. Aquí partim d'un cert desconeixement. La llei catalana d'horaris comercials diu que qualsevol comerç d'alimentació de menys de 150 m2 pot obrir els set dies de la setmana a qualsevol hora, excepte quatre dies senyalats a l'any. Sobre el suposat ús abusiu de prestacions, recomano l'informe de La Caixa sobre immigració i estat de benestar a Espanya, que demostra que, essent el 12% de la població espanyola, només suposen el 6,8% de la despesa social.

Sovint, la gent que vol criticar la immigració usa un discurs economicista de mercat. Xenofòbia políticament correcta?

Crec que aquí hem de fer una autocrítica perquè, fins ara, hem fet una

anàlisi molt mercantilista de la immigració. Si hi havia feina, podien venir; si no, han de marxar. És una concepció de quantitat de mà d'obra i, com ja es va dir a Suïssa i Alemanya fa temps: “Vam demanar treballadors i ens van arribar persones”. Però quan aquesta població s'assenti, s'adapti i s'incorpori -i ja ho està fent-, no podem mantenir aquesta divisió. De fet, un dels efectes dels rumors és que crea tensions horitzontals -la competència pels recursos- en lloc de verticals. El problema que els sous siguin baixos és responsabilitat de l'empresari, no del treballador.

Semblava que, a Catalunya, el procés d'acollida era modèlic. Ara resulta que no?

Hi havia altres tensions que no hem tingut en compte. Hem fallat en la previsió de l'impacte de la crisi. Hem fallat, també, pel que fa a la feina de proximitat, molt necessària pel treball antirumors. Hem treballat molt la sensibilització, la informació i la formació i molt poc la interacció. De fet, és curiós que ara coincideixi que tots els plans i programes de l'administració vulguin treballar molt les relacions personals.

Però els nuclis de població amb més interacció és on han pujat els partits de discurs xenòfob?

Segurament, els partits que governaven no han sabut difondre el que s'estava fent. Els rumors són molt de percepció i aquesta ha estat d'in-

seguretat, de xoc. És com un dol. La població receptora, moltes vegades, pateix un dol perquè el seu entorn està canviant i no sap com adaptar-s'hi. És una pèrdua. I ha faltat més interacció, més suport a la població receptora perquè es pogués incorporar a aquesta diversitat. Però també et dic que Badalona era molt més insegura fa set o vuit anys. I no ens hem de deixar portar pels resultats electorals. Cal matissar-los. A Olot, per exemple, PxC ha guanyat un segon regidor, però només ha augmentat 120 vots, de 800 a 920. El que cal és motivar els sectors de població que no són xenòfobs ni racistes perquè facin un pas endavant i facin sentir la seva veu.

Per què es tendeix a mirar la persona nouvinguda des d'un punt de vista negativista?

Alguns només! Perquè hi ha jerarquia, els que vénen del nord, no els mirem malament, sinó que els acollim i sembla que els necessitem. Jo crec que és allò de *a qui em vull assemblar i de qui em vull allunyar...* Curiosament, les societats mediterrànies, els darrers vint o 30 anys, es volen allunyar dels seus orígens -la Mediterrània, l'Àfrica i l'Orient Mitjà- i es volen apropar al nord. Sense conèixer-ho tampoc, però ens sembla que allà hi ha el paradís, el desenvolupament, la civilització. Però qui arriba a viure amb nosaltres és la gent que prové de la Mediterrània i més enllà. I aquí estem en contradicció.

. LA COLUMNA

De concertades i concentracions

Jaume Barrull i Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Uns amics em comentaven que a l'hora de matricular el seu fill a una escola s'havien decantat per una de concertada de tradició catalanista. Som a Lleida i d'aquestes n'hi ha dues; són situades als afores de la ciutat i els alumnes hi van amb autocar, s'hi queden a dinar, treballen l'anglès des del primer dia, fan extraescolars de música i fins i tot controlen el pes dels més rodanxons. No cal dir que els únics negres que hi ha són fills adoptats. La tria no havia estat gaire complicada, m'explicava, davant les alternatives possibles. Les privades i religioses, d'uniforme i missa diària, ni les havien considerat. La primera opció havia estat visitar la pública del barri, i n'havien sortit escandalitzats perquè la proporció d'immigrants era d'un 70% creixent. Les conseqüències de gestionar una realitat tant complexa i amb tant pocs recursos consideraven que, valors i costums a banda, acadèmicament perjudicaria el seu fill en comparació a les possibilitats que els ofereix la que finalment han triat. Pensant en el seu fill, doncs, valia la pena fer un esforç i portarlo a una escola on s'asseguraven una educació convincent per als seus principis esquerranosos.

Els autòctons sense recursos econòmics ni culturals porten els fills a una escola de majoria immigrant

Per raons de feina conversava amb la directora d'un altre centre públic situat en un barri perifèric de la mateixa ciutat, tenien un 87% d'immigrants i aquest col·lectiu representava la totalitat d'alumnes matriculats a P3 per a l'any vinent.

En fi, que els autòctons sense recursos econòmics ni culturals porten els fills a una escola de majoria immigrant; i fastiguejats de tants moros acabaràn votant Plataforma per Catalunya. Per contra, escandalitzats de tant racisme intolerant, a les concertades progressistes treballen els valors de la solidaritat amb festes multiculturals on els explicaran contes tradicionals del Senegal i menjaran cuscús. I jo, que no tinc fills, després de signar un manifest en favor de la pública, potser faria el mateix. Així que no ho critico, però tenim un problema perquè el món està mal repartit.